

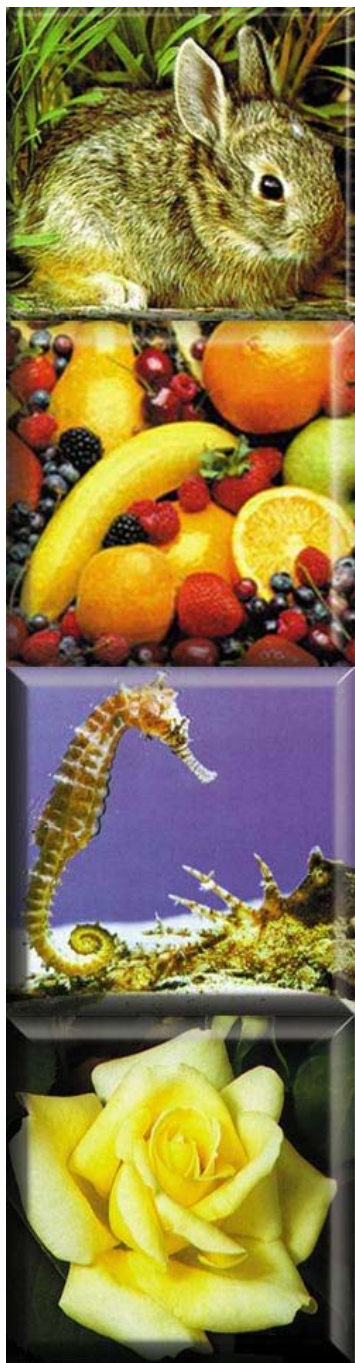
DECO, DARVIN NIJE ZNAO ISTINU!

Harun Jahi

SADRŽAJ

UVOD	3
KAKO JE NASTAO SVEMIR?	5
OVO JE NAŠE TELO!	17
PREDIVNE OSOBINE STVORENJA KOJA SE NALAZE OKO NAS	24
ZANIMLJIVE ŽIVOTINJE	37
KAKO RAZNOBOJNE BILJKE MOGU DA IZRASTU IZ ZEMLJE?	49
DA RAZMISLIMO JOŠ JEDNOM!	51
ŠTA JE U STVARI TEORIJA EVOLUCIJE?	53
KAKO SU PREMA EVOLUCIONISTIČKOJ PRIČI ŽIVA BIĆA EVOLUIRALA?	57
FOSILI KOJE EVOLUCIONISTI NIKAKO NE MOGU DA NAĐU	62
ŠTA SE DOGODILO TOKOM TAKOZVANOG „KAMBRIJUMSKOG“ PERIODA?	66
IZMIŠLJENA PRIČA O TOME KAKO SU SE RIBE PRETVORILE U ŽABE	69
BESMISLENO!	72
DA LI OVAKO NEŠTO MOŽE DA SE DOGODI?	75
EVOLUCIONISTIČKA PRIČA O LJUDIMA	76
NEPRELAZNE PREPREKE ZA DARVINA I EVOLUCIONISTE	84
DNK - SKLADIŠTE PODATAKA O NAŠEM TELU	87
BOG JE STVORITELJ SVEGA	89
ZAKLJUČAK	90

UVOD

Deco!

Da li ste se ikad zapitali?

- Kako je nastao svemir?
- Kako su nastali Sunce i Mesec?
- Gde ste bili pre nego što ste se rodili?
- Kako su nastala mora, drveće i životinje?
- Kako je raznovrsno, privlačno i veoma ukusno

voće: banane, trešnje, šljive, jagode, izraslo iz tamne zemlje? Ko im je dao boju i ukus?

- Gde je mala pčela naučila da pravi tako ukusan med? Kako ona pravi svoje saće u košnici sa tako pravilnim stranicama?

- Ko je bio prvi čovek?

- Tvoja mama je rodila tebe. Međutim, prvi čovek nije mogao da ima mamu i tatu. Kako se onda pojavio prvi čovek?

Iz ove knjige moći ćeš da saznaš najtačniji odgovor na sva ova pitanja.

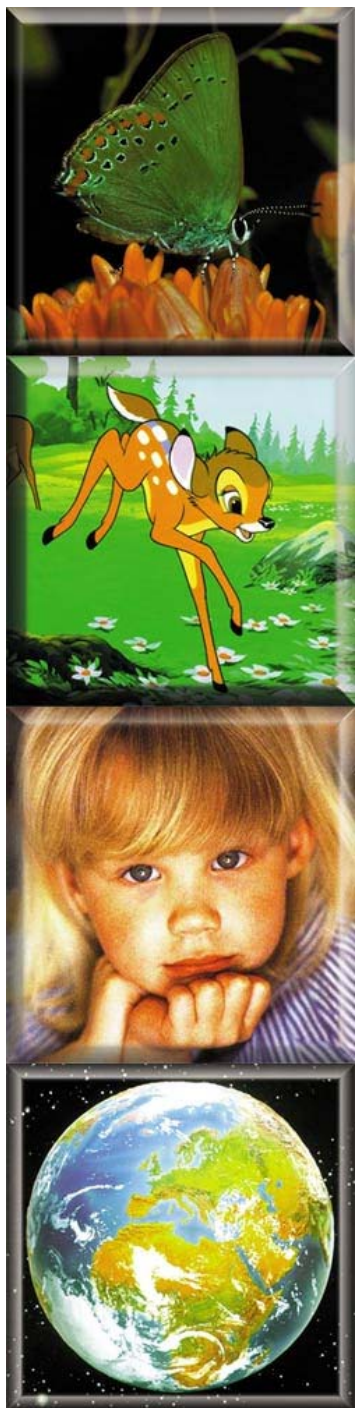
Da li znaš šta je najtačniji odgovor? Najtačniji odgovor je sve ono što osećaš i vidiš, uključujući samog sebe, svoje drugove, roditelje, zemlju, Sunce, hranu koju voliš, banane, trešnje, jagode, raznobojne ruže, ljubičice, predivne mirise, ljude, mačke, pse, mrave, pčele, konje, ptice, leptire, ukratko sve što je Bog stvorio.

Da te nešto upitamo: „Da li si ikad razmišljao o tome gde je mala pčela naučila da pravi tako ukusan med?“ I na to pitanje možemo odgovoriti - Bog je naučio pčelu da pravi med.

Međutim, postoje ljudi koji pričaju nešto što se ne može verovati kada tražimo odgovore na ova

pitanja. Oni ne veruju da je Bog sve stvorio i govore neistine o tome. Ti ljudi se zovu „evolucionisti“, a neistina koju su izmislili zove se „evolucija“.

Dakle, veoma je važno da naučiš šta je istina i zato ćemo ovu knjigu početi od onoga što je istina. U drugom delu ove knjige pokazaćemo ti kako oni koji veruju u evoluciju ne mogu da kažu istinu ljudima. Kada budeš pročitao ovu knjigu, pa se posle toga jednog dana sretnješ sa nekim koji će te pozvati da prihvatiš i veruješ u teoriju evolucije, moći ćeš da mu kažeš da teorija evolucije nije tačna i da je Bog sve stvorio.

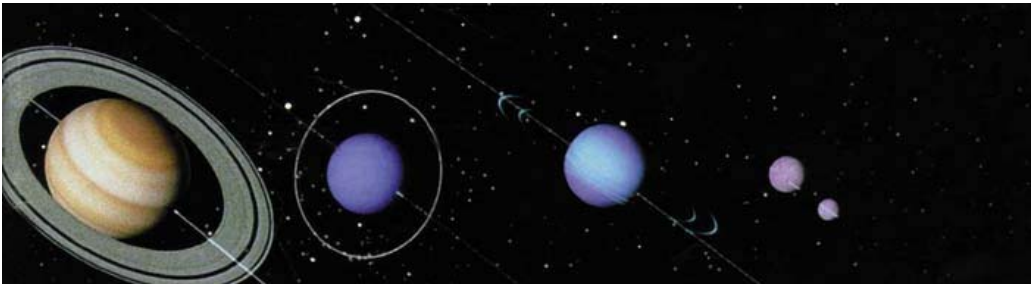
KAKO JE NASTAO SVEMIR?

Da li znaš šta je svemir? To je beskrajni prostor u kome se nalaze Zemlja, Sunce, Mesec, planete i zvezde.

Čak i kad bi otišao milione i milione kilometara daleko, ne bi mogao da dođeš do kraja svemira. Razlog je u činjenici što je taj prostor previše veliki i nije ga moguće obići.

Naša planeta Zemlja kreće se u tom neograničenom prostoru. Kao i Zemlja, i Sunce, i Mesec, i milioni zvezda kreću se u tom prostoru.

Ali, kako je sve to nastalo? Na primer, kako je nastalo Sunce? Ili, kako se pojavila Zemlja?

Postoje dva odgovora na ovo pitanje. Jedan od tih odgovora je tačan, a drugi je pogrešan. Oni koji pogrešno odgovaraju na ovo pitanje takođe su oni koji veruju u teoriju evolucije. Na sledećoj strani

ćemo ti prvo pokazati pogrešan odgovor, a onda onaj pravi.

POGREŠAN ODGOVOR:

Oni koji pogrešno odgovaraju na pitanje „Kako je nastao svemir?“, kažu: Svemir je oduvek postojao i on je nastao sam od sebe. To jest, mnoštvo materijala se ujedinilo i tako se formiralo Sunce, zvezde, Zemlja, mora, drveće, reke i planine; i to sve slučajno.

Zar ne misliš da je jedno takvo razmišljanje pogrešno? Ako bi ti tvoj drug rekao: „Stavio sam malo zemlje, kamenja i vode u jednu veliku kutiju. Sačekaću nekoliko godina i od te kutije će nastati kompjuter“, da li bi mu verovao? Ti bi verovatno pomislio da se tvoj drug ili šali ili govori neistinu.

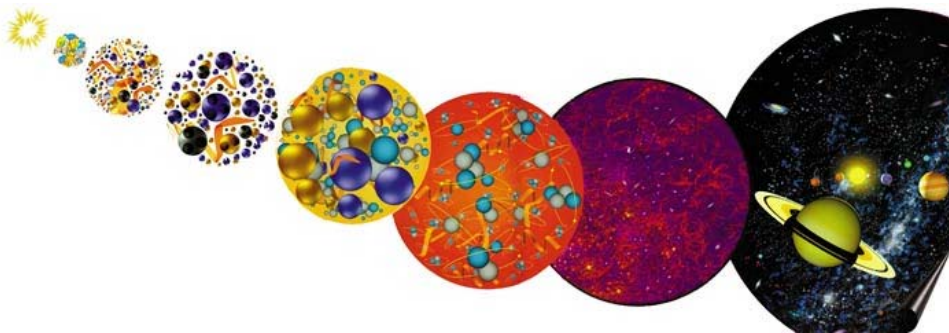
Evolucionisti na isti način otvoreno iznose neistine. Kompjuter ne može nastati sam od sebe kao rezultat slučajnosti. Prvo neko mora da isplanira kako će kompjuter izgledati i odluči koje će komponente koristiti. A onda, u velikim fabrikama, inženjeri, tehničari i stotine radnika, prihvataju se zajedničkog posla. Oni koriste mnoge mašine da bi sastavili kompjuter. Drugim rečima, kada vidiš kompjuter ti znaš da on nije mogao da nastane sam od sebe. Zar nije očigledno da ljudi koji mnogo znaju prave kompjutere?

Sunce, Zemlja i druge planete mnogo su veći od kompjutera. Zato, ako je neko napravio kompjuter, mora da postoji Neko ko je stvorio Sunce, Zemlju, Mesec i zvezde.

TAČAN ODGOVOR:

Da li znaš šta je tačan odgovor? Tačan odgovor je da je svemoćni Bog stvorio Sunce, Zemlju, planete i zvezde. Sve što postoji u svemiru stvoreno je savršeno i na pravilan način. To je zato što je svemoćni Bog stvorio svemir i sve postavio na svoje mesto.

JOŠ JEDAN POGREŠAN ODGOVOR:

Tokom proteklih godina evolucionisti su izjavili da su otkrili nešto veoma važno. To njihovo, navodno važno otkriće glasi: Pre nego što je svemir nastao, ništa nije postojalo. Nije bilo zemlje, ni vazduha, ni vode, ni zvezda. Nije bilo ni svemira. Unutar tog ništavila postojala je samo jedna mala tačka. Ta tačka bila je tako mala da je čak i običnom oku bilo teško da je vidi. Unutar te tačke bila je sabijena velika količina materije. A onda, u jednom trenutku, ova tačka je eksplodirala. Posle eksplozije, sva ova sabijena energija se oslobodila i izletela. Zatim je počela da se skuplja i formira atome, a onda od tih atoma nastale su zvezde, naše

Sunce, Zemlja i druge planete. Evolucionisti su nazvali ovu eksploziju „Veliki prasak“. Oni kažu da je sve u svemiru nastalo kao rezultat Velikog praska.

Razmisli sada o nečemu što je veoma važno. Zamisli da si deliće slagalice nasumice stavio u jedan balon. Posle toga si ga naduvao, a onda učinio da on eksplo-dira. Drugim rečima, balon je doživeo „veliki prasak“. Šta se desilo sa delićima slagalice koje si stavio u balon? Mogu li ti delići formirati predivnu kuću ili aerodrom, ili nešto što teško možeš i da zamisliš, i to usred tvoje sobe? Ili će se ti delići razleteti po celoj sobi? Naravno, oni će se razleteti po celoj sobi. Za sastavljanje jedne slagalice potrebno je da ti sam sakupiš sve njene deliće i napraviš aerodrom ili kuću.

Isto tako, sve što vidiš u prirodi nije moglo da nastane kao rezultat eksplozije u svemiru, kako tvrde evolucionisti. Bog je stvorio Zemlju, Sunce, planete i zvezde. Njegova snaga je dovoljno velika da sve to učini. Kada poželi da nešto učini, On to odmah i za kratko vreme učini.

Bog nam je poslao knjigu koja se zove „Biblija“. U njoj možemo pronaći odgovore na sva važna pitanja. Na primer, kada se zapitamo: „Kako je Bog sve stvorio?“ dobijamo ovakav odgovor iz Biblije: „Rečju Božjom nebesa se stvoriše i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. Jer on reče, i postade; on uredi, i pokaza se.“ (Psalam 33:6,9) „Za šest dana stvori Bog nebo i zemlju, mora i sve što je u njima.“ (2. Knjiga Mojsijeva 20:11)

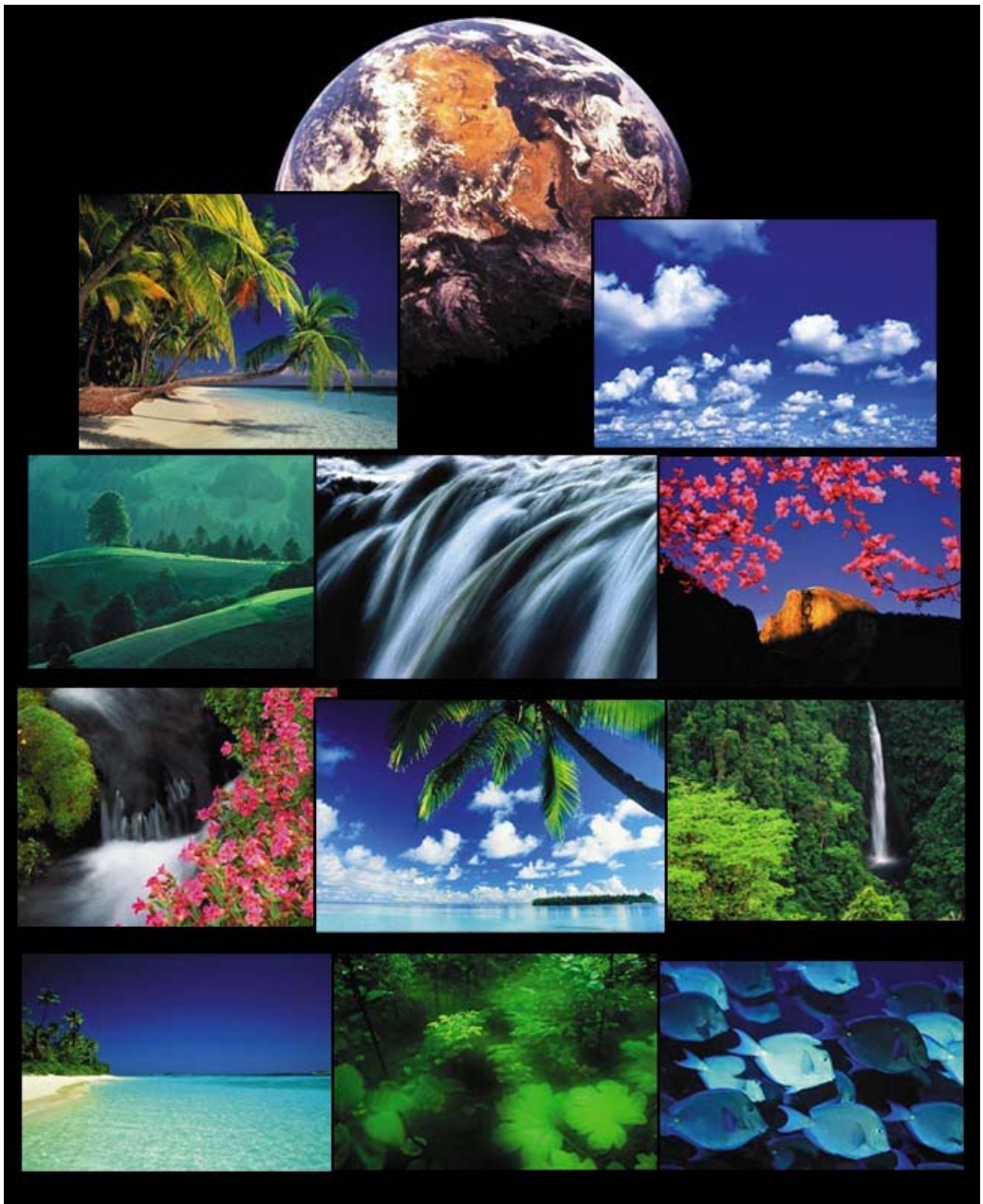
BOG JE ZEMLJU STVORIO ZA NAS

Kao što vidiš, svemoćni Bog je stvorio Zemlju, Sunce, zvezde i Mesec. Ali, kako su nastala sva bića na Zemlji? Ako možeš, zamisli veliku planetu sa njenom površinom koja je potpuno prazna. Na njoj nema ljudi, ni životinja, ni biljaka, ni insekata.

Naša planeta Zemlja uređena je sa mnogo pojedinosti da bi bića mogla da žive na njoj. Bog je učinio da na našoj Zemlji postoje sve te pojedinosti. Bez toga, niko od nas ne bi mogao da postoji, ni ti, ni tvoji roditelji, ni tvoji prijatelji.

Evo kako je Bog sve to lepo stvorio da bi bića mogla da prežive:

1. Pogledaj kako je svemir lepo uređen. Suncu je određen pravi položaj da bi moglo da nas greje i da nas u isto vreme osvetljava. Ako ne bi bilo Sunca, ne bi nijedno biće postojalo na Zemlji. Ni ti, ni ja, ni bilo koja životinja, niti bilo koje drugo biće ne bi moglo da opstane.

2. Svemoćni Bog je, takođe, postavio Sunce onoliko koliko treba da bude udaljeno od Zemlje. Kada bi Zemlja bila samo malo bliže Suncu, ona bi se zapalila od toplote i mi ne bi mogli živeti. Kada bi Zemlja bila samo malo dalje od Sunca, onda bi sva bila prekrivena ledom i opet nijedno biće ne bi moglo da preživi. Zbog toga nema života na drugim planetama, jer su one ili previše blizu ili previše udaljene od Sunca.

3. Kao što znaš, bića moraju da dišu da bi preživela. Nama je potreban kiseonik da bismo mogli da dišemo. U vazduhu ima kiseonika upravo onoliko koliko je potrebno da bi ljudi mogli da dišu. Kada bi ga bilo samo malo manje ili malo više, niko od nas, niti bilo koja životinja ili biljka, niko ne bi mogao da preživi. Dakle, kao što smo već rekli, nama je potrebno da dišemo da bismo preživeli. A za to nam je potreban kiseonik.

4. Voda je jedan od najvažnijih činilaca koji nam omogućava da preživimo. Nijedan organizam ne može da živi bez vode. Zbog toga je Bog jedan deo Zemlje prepustio vodi. Tri četvrtine Zemljine površine prekriveno je vodom. Međutim, vode nema ni na jednoj drugoj planeti. Vode nema ni na Mesecu koji vidiš noću. Sve ono što je neophodno bićima postoji samo na Zemlji.

Na Zemlji postoje mnogi činioци koji nam omogućavaju da živimo. Ako samo jednog od njih ne bi bilo, nijedno biće ne bi opstalo na Zemlji. Da li je moguće da je hiljade takvih životno važnih pojedinosti slučajno nastalo i formiralo jedno takvo mesto kao što je Zemlja? Naravno da ne. Čak nijedna od tih pojedinosti ne može slučajno da nastane. Svemoćni Bog je stvorio Zemlju za ljude. I zbog toga,

Zemlja je najpogodnije mesto za nas.

Možemo navesti još jedan primer za one koji tvrde da su Zemlja i ceo svemir slučajno nastali. Zamisli da se šetaš na plaži i vidiš da ti se približavaju veliki talasi; zbog toga odlučuješ da se vratiš svojoj kući. Kada si se posle nekoliko sati vratio na plažu, zapažaš predivan prizor. Na plaži vi-

diš divan grad napravljen od peska. Tu su kuće, škole, bolnice, aerodrom, autobusi. Tu su čak i ljudske figure. Zadivljen pitaš prijatelja koji tu prolazi, da li možda zna kako su nastale sve ove stvari. Šta bi pomislio, ako bi ti on odgovorio: „Mislim da su veliki talasi, koji si dospeli do plaže, napravili sve ovo“? Zar ne bi pomislio da je tvoj prijatelj sve to izmislio, ili zar se ne bi nasmejao, misleći da se on sigurno šali?

Ti bi verovatno sve to prihvatio kao duhovitost, jer je nemoguće da talasi slučajno naprave tako savršen grad od peska. Očigledno je da je neki stručnjak za izgradnju takvih gradova - došao, napravio i otišao.

Međutim, pojedini ljudi, iako imaju ugled profesora i naučnika, prihvataju jednu takvu smešnu ideju. Oni neće reći: „Talasi su napravili grad od peska“, već će reći: „Sićušni delovi materije, zvani atomi, slučajno su se sakupili i sami od sebe formirali Sunce, zvezde i Zemlju.“ Ovi ljudi sve to čine zato što ne žele da priznaju da je svemoćni Bog sve stvorio. Oni brane ono što je pogrešno, da ne bi prihvatili ono što je ispravno. Na kraju ove knjige detaljnije ćemo objasniti ko su ti ljudi.

SPOLJNI ZAŠTITNI OMOTAČ ZEMLJE: ATMOSFERA

Da li znaš da svakoga dana veliki broj meteora pada na Zemlju?

Prilikom pada na druge planete, meteori formiraju velike kratere. Ali, kad padnu na Zemlju, ne izazivaju nikakva oštećenja.

Zašto meteori izazivaju velika oštećenja na površinama ostalih planeta, a površina Zemlje ostaje neoštećena?

Ova pojava je u skladu sa postojanjem atmosferskog omotača oko Zemlje.

Atmosfera kao zaštitni omotač okružuje našu planetu. Meteor koji uđe u Zemljinu atmosferu ubrzo se smanjuje zato što se u njoj zapali. Kada stigne blizu površine Zemlje, meteor je postao veoma mali. Dakle, meteor će ostati veoma mali ili će biti potpuno uništen, tako da neće moći da nas povredi.

Atmosfera ne samo da štiti od udara meteora, već upija i štetne zrake koji potiču od Sunca. Ako bi ti štetni zraci dospeli do Zemljine površine, bića na njoj ne bi mogla da prežive.

Spomenuli smo samo dve osobine koje su više nego dovoljne da nam pokažu da atmosfera nije nastala slučajno. Svemoćni Bog, koji ima neograničeni uticaj na sva bića na Zemlji, stvorio je atmosferu. Uz pomoć atmosfere, On nas štiti od spoljnih opasnosti.

MOGU LI ATOMI DA MISLE?

Bog je u početku stvaranja stvorio ATOME. Ali, da li znaš šta je atom?

Da ti najpre objasnimo na šta liči jedan atom. Atom možemo uporediti sa klikerom. Međutim, ovi klikeri su toliko mali, da tako nešto nikada ranije nisi video.

A sada, okreni se oko sebe! Sve što vidiš oko sebe napravljeno je od tih klikera koji se zovu atomi. Stolica na kojoj sediš, knjiga koju držiš u ruci, tvoja mama, tvoja učiteljica u školi, televizor koji gledaš, jabuke, banane, čokolada, tvoj drug, voda, cveće u bašti, tvoje igračke, čak i tvoje telo, sve je sačinjeno od tih atoma. Zvezde i planete koje čine svemir, svet u kome živimo, takođe su sastavljeni od istih atoma od kojih si i ti sastavljen. Sva mesta na kojima si bio i sve što vidiš oko sebe, sastavljeno je od atoma.

Ali ti ne možeš da vidiš te male klikere koji se zovu atomi, jer su oni toliko sićušni da ne možeš to ni da zamisliš. Oni su toliko mali da čak ni uz pomoć najboljeg mikroskopa nije moguće videti nijednog od njih. Da bi mogao da shvatiš koliko su atomi mali, pogledaj sledeći primer:

Zamisli da imaš ključ u svojoj ruci. Očigledno je da nemaš nikakve mogućnosti da vidiš atome koji sačinjavaju taj ključ. Ako kažeš: „Ja moram da vidim te atome“, onda moraš da zamisliš da je taj ključ veliki kao Zemlja. Ako bi mogao da zamisliš da ključ bude veliki kao Zemlja, onda bi svaki atom u njemu bio veliki kao jedna trešnja, a to bi ti omogućilo da ga vidiš.

Kako su se svi ti atomi skupili nakon početnog stvaranja? Atomi nisu živi. Oni nemaju mozak, niti bilo kakvu inteligenciju. Oni ne mogu da donose nikakve

odluke. Na primer, oni ne mogu reći: „Hajde da se okupimo zajedno i napravimo zvezdu“, ili: „Hajde da budemo bliži jedni drugima i oblikujemo Zemlju.“ Možemo, takođe, razmotriti i sledeći primer: Već smo spomenuli slagalicu. Deliće te slagalice nisu živi, i baš kao i atomi, ni oni ne mogu da donose odluke. Ako bismo razbacali deliće slagalice, oni nikada ne bi mogli da pomisle: „Da se odmah sakupimo i ostanemo zajedno i da izgradimo kuću ili oblikujemo čoveka!“

Ponovo postavljamo pitanje: „Kako su nastale sve te zvezde, planete, ljudi i životinje, koji se svi sastoje od atoma? Ako atomi ne mogu da donose odluke, ko ih je sastavio zajedno?“

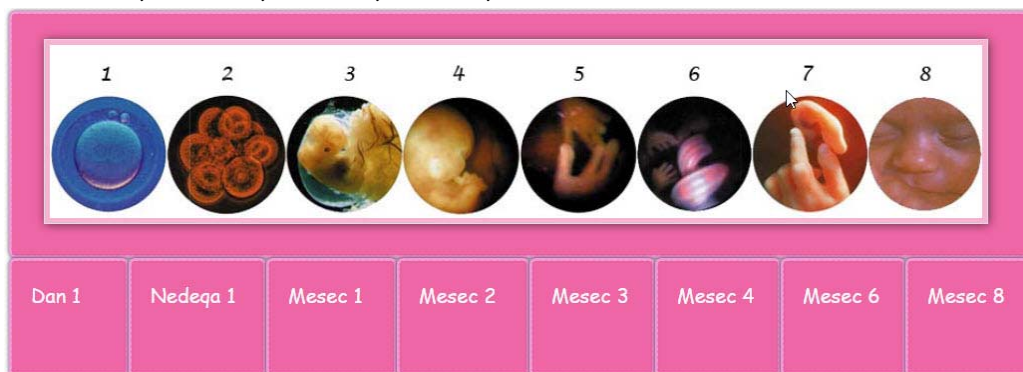
Naravno, ništa oko nas ne može slučajno da nastane. Svemoćni Bog je sakupio

sve te atome i učinio da ostanu zajedno. On je od atoma stvorio ceo svemir, planete, zvezde, Zemlju, životinje i biljke.

KAKO SU LJUDI STVORENI OD ATOMA?

Rekli smo da su se atomi okupili i oblikovali čoveka. Naravno, možda se pitaš kako je to moglo da se dogodi. Prvo, atomi su se sakupili i formirali ČELIJE! Ponovo se susrećemo sa nečim novim. Šta je to ćelija?

Tela svih bića sastavljena su od ćelija. Iako ćelije nisu tako male kao atomi, one su ipak toliko sićušne da se ne mogu videti golim okom. Pokušaćemo da prikazemo veličinu ćelija pomoću sledećeg primera: Ako bismo sakupili zajedno oko 10.000 ćelija, mogli bismo da od njih napravimo samo glavu čiode. Zato ćelije ne možemo da vidimo golim okom. Međutim, ćelije su gradivni blokovi ljudi, mrava, mačaka, ruža, drveća i svih drugih bića koja postoje oko tebe. Na primer, ti si sastavljen od hiljadu milijardi ćelija.

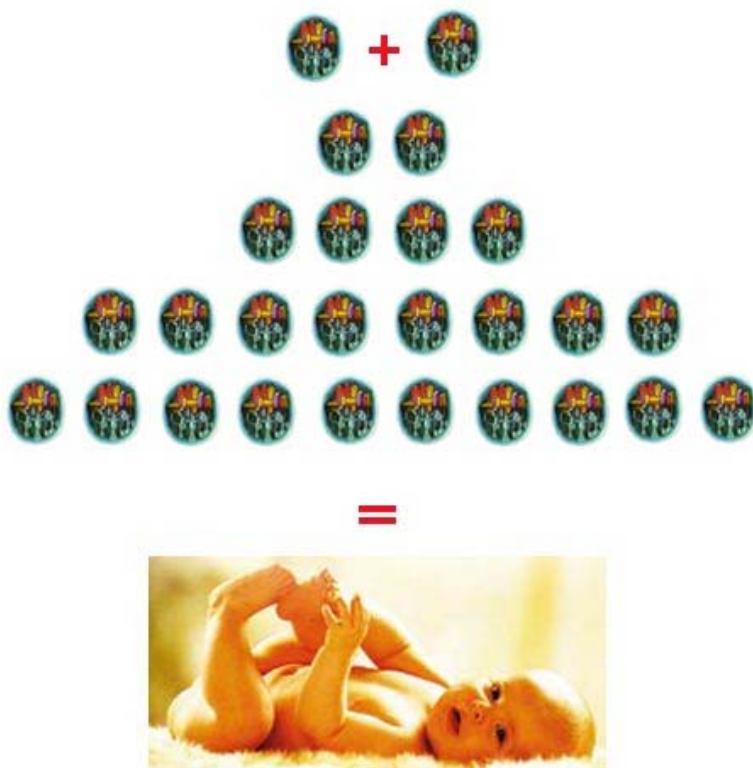

Ali, odakle je došlo tih hiljadu milijardi ćelija?

Pogledaj svog malog brata. On nije bio tu pre dve godine, a onda se iznenada pojavio i počeo polagano da raste. Tvoj brat je započeo svoje postojanje kao jedna ćelija u stomaku tvoje mame. Ali ta jedna ćelija sadržala je u sebi izuzetno veliki obim važne informacije. Potpuna informacija na osnovu koje je izgrađen tvoj brat nalazila se u toj jednoj ćeliji: boja njegovih očiju, boja njegove kose, njegova visina i tako dalje.

Onda je ta ćelija malo porasla i počela da se deli. Najpre se podelila na dva dela. Međutim, ovde otkrivamo nešto vrlo zanimljivo, a to je činjenica da se informacija u ćeliji nije podelila na dva dela. To znači da se ista informacija iskopirala u dve ćelije. Posle toga, ćelije su nastavile da se dele i nastavio se isti proces

kopiranja informacije u svakoj od njih, što je doprinelo stvaranju mnogo ćelija sa istom informacijom. Zatim su se ove ćelije podelile u druge ćelije, a one su se opet podelile u druge... Ta deoba je nastavljena, i tako su se formirali milioni ćelija.

Ove ćelije, iako sadrže istu informaciju, počele su da izvršavaju zadatke koji se razlikuju jedni od drugih. Neke od njih pretvorile su se u ćelije kože; druge u ćelije mišića, zatim koštane ćelije, nervne ćelije i tako dalje. I pošto su ćelije nastavile da se umnožavaju, one su dobijale izgled lopte koja počinje da se širi i dobija svoj oblik. Kao što možeš videti na gornjim slikama, prvo je nastala glava tvog brata, a zatim njegove male ruke i noge. Ćelije su nastavile da rastu i da se dele, i posle devet meseci one su oblikovale pravu bebu. Tada si mogao da se susretnoš sa njom.

Sigurno su te iznenadila sva ova saznanja sa kojima smo te upoznali. Verovatno se pitaš kako ćelije uspevaju da obavljaju tako različite zadatke ili kako su bile u stanju da bebu tako lepo oblikuju. Svemoćni Bog je sve to učinio. Ćelije su male i nevidljive za golo oko. Kao i atomi, ni ćelije ne mogu da donose odluke ili da same od sebe stvore zajednicu i formiraju čoveka. Besmisleno je čak i pomisliti da su tvoj brat ili druga ljudska bića nastala od ćelija koje su se slučajno okupile

na jednom mestu.

Svemoćni Bog, Tvorac svega, savršeno je stvorio ljude i pozvao ih da razmišljaju o tome.

I ti, kao i tvoj mali brat i svi drugi ljudi, počeo si da rasteš od jedne ćelije, razvijao si se i postao veliki. Sada možeš da živiš u ovom svetu. Za to možeš da zahvališ Bogu. On te mnogo voli i nudi ti mnogo lepih stvari. Zato nikad nemoj da zaboraviš da zahvališ Bogu za sve to.

OVO JE NAŠE TELO!

Naše telo je savršena mašina koja nam omogućava da lepo živimo na Zemlji, da trčimo i igramo se, da čitamo i pišemo, ukratko, omogućava nam da obavimo svaki posao. Ta mašina je tako savršena da čak ni najnaprednija tehnologija nije u stanju da napravi nešto slično. Tvoje telo neprekidno radi i da popravlja samo sebe kada se dogodi neko oštećenje.

Svaki živi organizam na Zemlji građen je od atoma tj. od najmanjih čestica na koje se hemijski element može podeliti i još uvek sadržavati sva svojstva tog elementa. Više istih ili različitih atoma vezanih energetskim vezama nazivaju se molekuli. Da li znaš da više od 98% ljudskog tela sačinjava šest elemenata: kiseonik, ugljenik, vodonik, azot, kalcijum i fosfor. Od preostalih manje od dva odsto, pet elemenata – kalijum, sumpor, natrijum, hlor i magnezijum – čine 1,2% a ostatak svi ostali elementi. Ovi hemijski elementi grade molekule i tako stižemo do nama poznatijih činilaca ljudskog organizma: vode, masti ili lipida, proteina, DNK, RNK i drugih organskih i neorganskih jedinjenja. Voda, dakle, zauzima najveći procenat, a odmah iza slede proteini i masti, koji čine 20, odnosno 10 odsto ljudskog tela. Voda je izuzetno važna za ljudski organizam jer pomaže sprovođenje hranljivih materija i kiseonika do ćelija i apsorbovanje tih materija, reguliše telesnu temperaturu i

učestvuje u pretvaranju hrane u energiju, a u ljudskoj ćeliji zauzima između 65 i 90% mase. No, sigurno se pitate gde se nalazi sva ta voda? Organi poput mišića, mozga, jetre, pluća, slezine, bubrega, gušterače i probavnog kanala su u svom sastavu čak preko sedamdeset posto H₂O.

NAŠI PROZORI U SVET: NAŠE OČI

Svaki organ, deo našeg tela, veoma je važan za nas. Naš život bi se potpuno promenio ako bi nedostajao samo jedan od njih. Na primer, naše oči... Da li si nekada razmišljao o tome kakav bi nam život bio kada ne bismo imali oči? Onda ne bismo mogli da znamo kako nam izgledaju roditelji, braća, sestre i prijatelji. Ne bismo mogli da vidimo sve lepe stvari koje postoje. Ne bismo mogli da se igramo sa većinom svojih igračaka. Ne bismo mogli da čitamo ovu knjigu, niti da vidimo slike koje su u njoj. Ne bismo mogli ni da zamislimo kako izgleda zec ili pas, pošto ih nikada ne bismo videli. Ne bismo mogli da gledamo nijedan crtani film na televiziji. Ne bismo mogli ni svoje poslove da obavljamo. Ne bismo mogli da nađemo put do kuće. Ne bismo mogli da vidimo nijednu boju ni oblik, ne bismo znali šta je svetlost, niti bismo mogli da prepoznamo bilo šta od svega toga. Beskonačan je spisak onoga što ne bismo mogli da vidimo.

Ali, Bog je stvorio sve ljude sa očima koje mogu da vide. To je veoma važna prednost koju je Bog dao ljudima.

Pogledajmo ukratko kako možemo da vidimo:

Svaki objekat na svetu šalje svetlost u svoju okolinu. Na primer, dok čitaš ovu knjigu, svetlost koja dolazi od ove knjige prolazi kroz zenicu do zadnjeg dela tvog oka.

Pošto ova svetlost prođe kroz seriju procesa u pozadini tvog oka, pretvara se u električni signal. Ovaj električni signal odlazi do tvog mozga. U zadnjem delu tvog mozga nalazi se centar za posmatranje koji ti omogućava da vidiš. Centar za posmatranje je jedna mala tačka. To je malo mesto na kome električni signali prave sliku knjige u trenutku u kome je posmatraš.

Zar to nije savršen sistem? Ako se sećaš, ranije smo u ovoj knjizi spomenuli evolucioniste. Rekli smo da ti ljudi veruju da su Zemlja, svemir, zvezde i sva bića slučajno nastali. Oni kažu: Oči su nastale slučajno, same od sebe. Da li je jedno takvo složeno i predivno ustrojstvo moglo da nastane samo od sebe? Navešćemo jedan primer da bismo razjasnili koliko je ovo mišljenje neozbiljno:

Inženjeri su napravili fotoaparate i video-kamere kopirajući ljudske oči. Međutim, nijedan od tih uređaja ne može da nam da tako jasnu sliku kao naše oči. Podigni sada svoju glavu sa ove knjige i pogledaj oko sebe. Zar nije jasno sve ono što vidiš? U tvom pogledu nema zamagljenosti, snežnih tačkica ili linija koje preskaču. A sada pogledaj svoj televizor. Na njegovoj slici često možeš da vidiš snežne tačkice ili linije koje preskaču. Čak i kada se to ne bi dešavalo, nova televizijska tehnologija još uvek ne bi mogla da proizvede tako dobru sliku kao što to mogu tvoje oči.

A sada, za trenutak razmisli. To znači da su tvoje oči mnogo naprednije i boljeg kvaliteta nego bilo koja video-kamera, fotoaparat ili televizor. Šta bi pomislio ako bi ti neko došao i rekao sledeće:

„Prohujala je velika oluja koja je po dvorištu razbacala električne kablove, zavrtnje, čekić, odvijač, daske i staklo. Onda je pala kiša i udarali gromovi, i svi ti delovi pomešali su se sa zemljom. Zatim je prošlo određeno vreme i pojavio se

televizor. Ja sam ga uzeo i uneo u kuću.“

Ti bi verovatno pomislio da je taj koji je to ispričao ili nerazuman ili neozbiljan, jer svi mi znamo da se televizori prave u velikim fabrikama u kojima rade stotine inženjera, dizajnera i veoma obučenih radnika. Nemoguće je da televizor nastane sam od sebe.

Da li je onda moguće da su naše oči, koje su mnogo složenije i kvalitetnije od bilo kog televizora, nastale same od sebe? Naravno da ne! Baš kao što televizor ne može da nastane sam od sebe, već ga je neko napravio, isto tako ni naše oči nisu rezultat slučajnosti. Svemogući Bog je Onaj koji je stvorio naše oči da sve možemo jasno da vidimo, u tri dimenzije i u boji. Zato smo zahvalni Bogu za sve lepo što možemo da vidimo.

NAŠE UŠI ČUJU BEZ IKAKVIH SMETNJI

Bog je stvorio naše uši savršeno, kao što je savršeno stvorio i naše oči. Zamisli za trenutak jedan muzički uređaj. Čak i ako bi uključio najbolji muzički uređaj, čuo bi neka pucketanja i šumove. Kanali na radiju često se mešaju. A sada, zastani, nemoj ništa da pričaš, već samo slušaj. Da li čuješ bilo kakav šum? Tvoje uši nikada ne stvaraju šumove. Ti savršeno i jasno čuješ zvuke. Zar ne očekuješ da i naše uši mogu da stvaraju šumove kao što to čini muzički uređaj? I ovde možemo reći da je Bog savršeno stvorio naše uši i mi, bez ikakvih šumova, možemo jasno da čujemo čiste zvuke koji nastaju oko nas.

Bog je stvorio naše uši tako da mi ne možemo čuti određene zvuke. Na primer, krv u našem telu teče veoma brzo i stvara mnoštvo zvukova tokom svoje cirkulacije. Međutim, naše uši ne čuju zvuke koje krv stvara. Naša planeta svojim kretanjem, takođe, stvara veoma snažne zvuke. Ali, Bog je stvorio naše uši tako savršeno da mi ne možemo čuti te zvuke. Bog je tako pokazao da se On veoma brine o nama. On zato nije dopustio da tokom svog života čujemo određene, neprijatne zvuke. Zbog toga treba da budemo zahvalni Bogu što neprekidno brine o nama.

NAŠE SRCE NIKAD SE NE UMARA

Naše srce je veoma zanimljiv organ. Ono pumpa krv 72 puta u minuti i oko 40 miliona puta u godini. Da bi shvatio koliko je to naporan posao, pokušaj da stegneš svoju šaku u oblik pesnice, a onda otvori šaku, i nastavi da to činiš više puta. Koliko minuta bi mogao to da radiš? Tvoje srce, koje je otprilike veli-

čine tvoje pesnice, nastavlja tako da radi tokom celog tvog života bez umaranja i bez zastajanja. Srce ne prestaje da radi čak ni kad spavamo. Ako se uzbudimo - srce će raditi brže, a ako se odmaramo - radiće sporije. Naše srce samo vrši sva ta podešavanja, a da mi toga nismo ni svesni. Prilikom svakog otkucaja srce pumpa krv u naše telo. A ono što nam je potrebno da bismo preživeli nalazi se u krvi. Zahvaljujući tome, svaka od naših ćelija dobija kiseonik i hranu koji su joj potrebni. Naše srce pumpa oko 43 hiljade litara krvi svakoga dana. Da li znaš koliko je to? To je oko 150 kada za kupanje ispunjenih do vrha. Zar se ne bi umorio kada bi, samo pomoću jedne šoljice, pokušao da isprazniš jednu kadu za kupanje punu vode? A sada zamisli da treba da isprazniš 150 kada za kupanje, napunjenih vodom, pomoću samo jedne šoljice? Sigurno da ne bi mogao da izvršiš tako težak zadatak. Međutim, naše srce izvršava takav zadatak od dana kada smo se rodili i nastaviće tako da radi sve dok ne umremo. Na primer, ti ćeš zastati u jednom trenutku, ako radiš naporan posao. Verovatno ćeš imati potrebu da legneš ili predahneš. Ali, naše srce se ne umara, zato što je ono izuzetno važan činilac u održanju našeg života. Srce je malo po veličini, ali posao koji obavlja je veliki. Bog je, dakle, stvorio takvo srce, i na takav način, da se nikad ne umara.

DA LI ZNAŠ DA U NAŠEM TELU POSTOJI VOJSKA KOJA NAS ŠTITI OD BAKTERIJA I VIRUSA?

Mesta na kojima sedimo, vazduh koji udišemo, stvari koje uzimamo, prepuni su bakterija i virusa, ali ih mi ne možemo videti. Bakterije i virusi su mali organizmi koji izazivaju bolesti u ljudskom organizmu. Mi ih ne možemo videti, ali oni mogu da učine da budemo bolesni i slabi. Postoje, takođe, i druge korisne čestice koje mi ne možemo videti. One sačinjavaju vojsku koja živi u nama i štiti nas od

bakterija i virusa. Ova vojska zove se „odbrambeni sistem“ (ili imunološki sistem). Naš odbrambeni sistem nalazi se u našoj krvi. Čelije koje sačinjavaju naš odbrambeni sistem zovu se krvne čelije. Kada neprijatelj uđe u naše telo, naša krv počinje da deluje kao laboratorija. Ona odmah počne da proizvodi specijalne materije koje se bore protiv neprijatelja i umnožava ih u zavisnosti od snage neprijatelja. I velika bitka počinje. Vojska u našem telu često pobeđuje u borbi, u kojoj bakterije i virusi umiru, a da mi to i ne osetimo.

Nekada osetimo tu borbu. Možda ćeš se zapitati: Kako? Tako što osetimo da smo bolesni! Verovatno si do sada nekada bio bolestan. To se dešavalo kada se neprijatelj borio protiv vojske u tvom telu. Tokom te borbe, tvoje telo je iskoristilo svu energiju i bilo mu je potrebno još energije. Ako bi ti i-

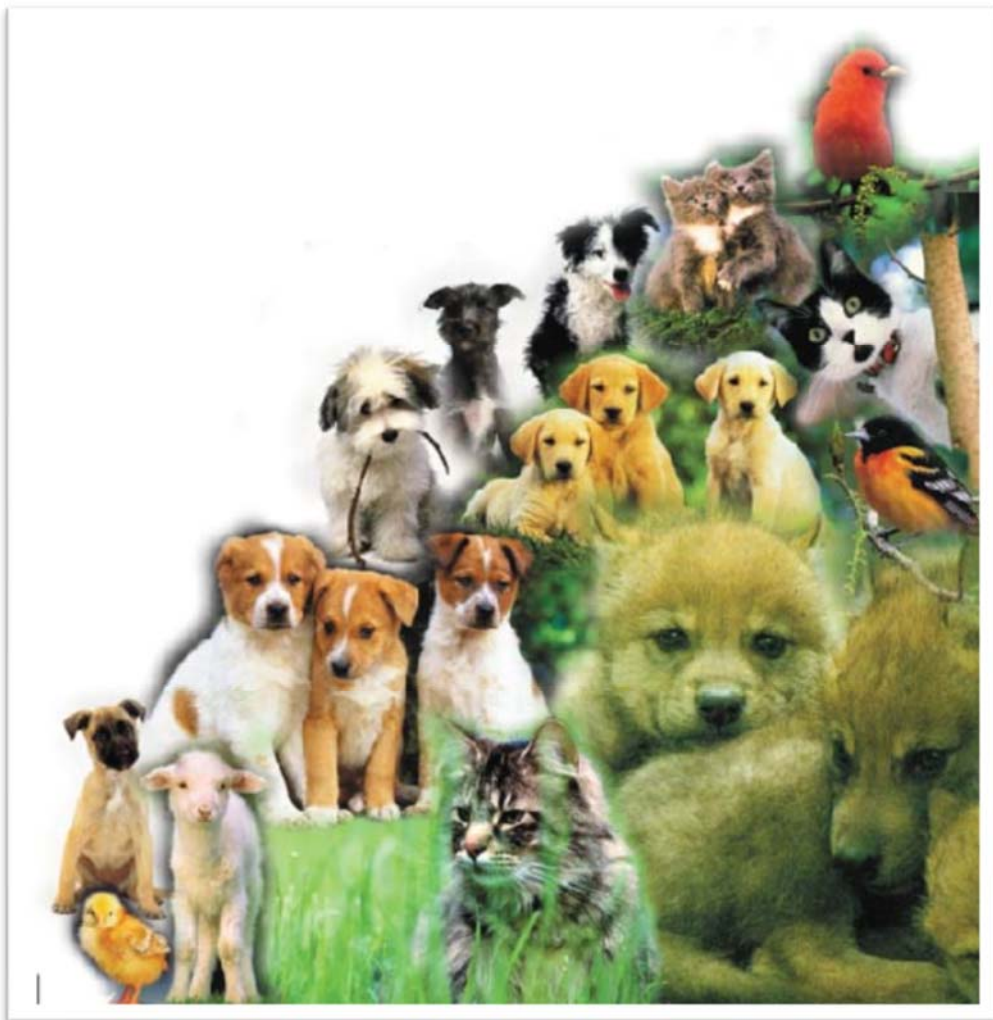
zašao da trčiš, dok se tvoje telo bori protiv neprijatelja, onda bi potrošio energiju koja je tvom telu potrebna za borbu. U tom slučaju, tvoja vojska bi izgubila bitku i ti bi teško oboleo. Zato kad osetiš da si bolestan, legni da se odmoriš, a tvoja vojska korisno će upotrebiti svu tvoju energiju. Tvoja vojska će na taj način pobediti. Kada se temperatura našeg tela povisi, telo nam šalje poruku „Odmori se!“

Da li znaš šta bi se desilo kada ne bismo imali odbrambeni sistem? Ubrzo posle našeg rođenja, prva bakterija koja bi dospela u naše telo mogla bi da nas ubije. Ali milostivi Bog brine se o svim ljudima, On je stvorio svakog čoveka sa odbrambenim sistemom. Kao što smo od početka ove knjige videli, od Boga zavisi svaki minut našega života, čak i to što možemo da gledamo predivne stvari i jedemo ukusnu hranu. Zato treba da budemo zahvalni našem Bogu za sve lepo što nam je dao i da Mu kažemo: „Dragi Bože, hvala Ti na svemu lepom što si mi dao.“

PREDIVNE OSOBINE STVORENJA KOJA SE NALAZE OKO NAS

Da li znaš da bića koja svakoga dana vidiš imaju veoma zanimljive osobine?

Kada je stvorio Zemlju, Bog je na njoj stvorio mnoštvo bića. Čovek je jedno od tih bića. Rekli smo ranije kako je čovek stvoren. Ali, osim čoveka postoje i druga bića na ovoj planeti.

Postoje i biljke i životinje. U ovom delu objasnićemo i prikazaćemo zanimljive osobine nekih životinja i biljaka. Neki od njih su životinje koje možda viđaš svakoga dana dok šetaš, dok se igraš u dvorištu ili sediš na terasi. Verovatno nisi

mного razmišljao o njihovim izuzetnim osobinama. Kada je stvorio ljude, Bog im je dao neke osobine koje će ih stalno podsećati na Njega kao Tvorca. Na primer, na prethodnoj strani možeš videti slike deteta i komarca. Komarac je više hiljada puta manji od deteta. Ali, bez obzira na to, dete koje spava u svom krevetu potpuno je bespomoćno u odnosu na komarca. Bez obzira na to šta sve dete može da uradi, ono neće moći da se zaštiti od uboda komarca. To je zato što komarac ima mnoge i posebne osobine, i zato je tako nasrtljiv i opasan, iako je mnogo puta manji od čoveka. Bog želi da ljudi razmišljaju. Bog želi da ljudi shvate da sami, bez Njegove pomoći, ne mogu ništa da učine, čak ni protiv komarca. Na taj način ljudi mogu da shvate da su sami i bez Boga potpuno bespomoćni.

A sada, razmisli o sebi. Odlaziš u krevet i stalno čuješ zujanje. To je zujanje komarca. Kao što možeš da vidiš na slici, komarac je veoma mali, ali njegovo zujanje je dosta jako. On to uspeva zahvaljujući specifičnoj sposobnosti koju mu je Bog dao. Međutim, da li znaš zašto komarac stalno pokušava da te ubode? Nastavi da čitaš i dobićeš odgovore na mnoga zamenljiva pitanja koja se odnose na komarca.

NEVEROVATNA OTKRIĆA O KOMARCU

Komarac je insekt koji je većini ljudi poznat, jer kao nezvani gost posećuje tokom leta njihove kuće. Da li si nekada izbliza posmatrao komarca? Ako nisi, pogledaj sliku na prethodnoj strani i da pokušamo da je zajedno proučimo. Da li znaš zašto je stomak ovog komarca crven? Njegov stomak je crven zato što je ispunjen krvlju osobe na koju je sleteo. Zašto komarci sisaju krv? Mnogi ljudi veruju da se komarci hrane krvlju. Ali, u stvarni, komarci se hrane proizvodima sa cveća. Jedino ženka komarca sisa krv jer joj je potrebna za jaja koja nosi. Sada kada ovo znaš, sigurno ćeš na komarce drugačije gledati. Međutim, postoje i druge osobine komaraca koje će te još više iznenaditi. Kao što znaš, komarci su insekti koji lete i žive na kopnu. Ali, oni se razvijaju u vodi i kada odrastu izlaze iz vode, ali uopšte se ne pokvase. Da li si ikada čuo nešto tako neverovatno? Ako

nisi, nastavi da čitaš i zaista ćeš se iznenaditi.

AVANTURA POČINJE...

Avantura malog komarca počinje kada ženka komarca svoja jaja ostavi na površini vode ili na vlažnom lišću. Treba da znaš da ona svoja jaja ne ostavlja nasumično. Ona ih uredno slaže jedno pored drugog. Ovako složena jaja liče na splav. Da li znaš zašto ženka komarca svojim jajima daje ovakav oblik?

Ona svojim jajima daje takav oblik, jer dok leže na vodi ona lako mogu da potonu. Ali ako su spojena na ovakav način, nema bojazni da će potonuti. Bela jaja koja ženka pažljivo ređa, odmah postaju tamna. Drugi insekti i ptice ne primećuju ova jaja jer je njihova boja tamna. Na taj način jaja bivaju sačuvana od napada drugih insekata i ptica. Gde je to malo jaje komarca naučilo da treba da menja svoju boju? Očigledno da malo jaje ne poseduje to znanje. Ženka komarca koja je izlegla ova jaja takođe ne zna da menja boju svojih jaja. Tvorac koji štiti sva bića zaštitio je i njih.

Ali, sačekaj! Avantura komarca tek je počela. Mali komarci unutar jaja uskoro

će se pretvoriti u larve. A te larve, kao što možeš videti na sledećoj strani, nalaze se u vodi glavom okrenutom nadole. Šta misliš, kako ove larve dišu kada se njihove glave nalaze u vodi? Tvorac im je dao jedan organ koji im omogućava da dišu. Da li znaš na šta liči taj organ? On liči na cev za disanje kod ronilaca, kao ona koju ima dečak na sledećoj strani. To je jedna cev čiji se vrh nalazi iznad vode. Vazduh koji prolazi kroz tu cev omogućava disanje malom komarcu koji se nalazi ispod vode.

Međutim, ovde se pojavljuje veliki problem. Ova cev nalazi se iznad vode, ali i najmanji talas mogao bi da ubaci vodu u nju, i ta voda udavila bi malog komarca. Ali, to se ne dešava. Na kraju ove cevi postoji lepljiva materija koja sprečava vodu da uđe u cev. Šta misliš, da li larva, kao što je ova na slici, može reći: „Hajde da stavim lepljivu supstancu na kraj moje cevi da voda ne bi ulazila unutra“? Da li mali komarci imaju takvu sposobnost i inteligenciju? Očigledno je da mali komarci ne mogu da misle i čine takve poduhvate. Tvorac je stvorio ovu cev tako da mali komarci mogu da dišu, i lepljivu supstancu na kraju cevi koja sprečava vodu da uđe unutra.

Kao što možeš videti, Bog nije samo tebe zaštitio, On je zaštitio sva bića.

Nemoj da misliš da je tu kraj. Avantura još traje.

U međuvremenu, mali komarci nekoliko puta menjaju svoju kožu. Na kraju, dobijaju oblik kao što vidiš na donjoj slici. Ali, on još uvek ne izgleda kao pravi komarac, zar ne? Ovo razdoblje u razvoju komarca zove se lutka. Unutar ljuštura zvane lutka komarac potpuno odrasta i dobija pravi izgled komarca. On postaje spreman da leti, zajedno sa svojim antenama, bodljom, nogama, krilima i očima koje čine veliki deo njegove glave. Međutim, on najpre mora da izađe iz ljuštura u kojoj se nalazi.

KOMARAC SE POJAVIO!

Ljuštura najpre puca u području glave. Komarac se suočava sa velikom opasnošću pre nego što se rodi. Šta će se desiti ako se ljuštura napuni vodom? U tom

slučaju, komarac će potonuti. Međutim, glaveni deo ljuštore prekriven je posebno lepljivom materijom koja štiti komarčevu glavu od dodira sa vodom.

Ovaj trenutak je vrlo važan, jer komarac mora da stoji na vodi na vrhovima svojih stopala i ne sme da navlaži svoja krila. Čak i najslabiji vetar mogao bi da izazove pad komarca u vodu i time njegovu smrt. Ali, komarac se veoma vešto snalazi na vodi, jer potpuno koristi

osobine koje mu je Tvorac dao.

KAKO KOMARAC MOŽE DA TE VIDI I UBODE U MRAKU?

Da li si to pitanje nekad postavio? Pala je noć, mrak je, a ti ležiš u svom krevetu. Pokriven si svojim pokrivačem. Samo mali deo tvoje ruke nalazi se izvan pokrivača. Komarac dolazi usred mraka; on uočava taj mali deo tvoje ruke i ubada je. Ako ti ništa ne možeš da vidiš u mraku, kako onda komarac može da vidi?

Komarci mogu da vide bića oko sebe u različitim bojama na osnovu toplote koju ta bića zrače. Pošto taj način vida ne zavisi od svetla, oni mogu, čak i u mraku, tokom noći, da pronađu krvne sudove.

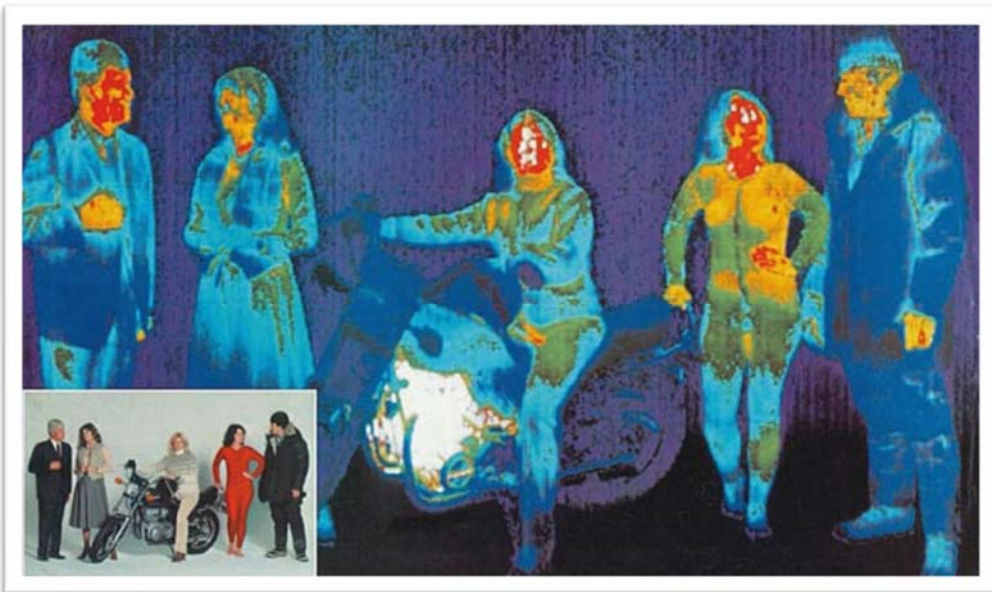
To je izuzetna sposobnost komarca. Na osnovu toga, naučnici su konstruisali kameru koja snima na osnovu toplote. Čak i kada je mrak, ova kamera snima okolinu kao da je dan. Da li to možeš da zamisliš? Ljudi imitiraju ono što radi mali komarac! Da li je moguće da komarac zna više od ljudi, i to od naučnika? Naravno da ne! Ali Tvorac je dao komarcima izuzetne sposobnosti. Ljudi su se oduševili tim izuzetnim sposobnostima i pokušavaju da ih imitiraju. Ljudi su projektovali avion imitirajući ptice. Postoje i mnoge druge pojave koje su ljudi iskoristili pošto su otkrili u prirodi. Ali za sada, mi ćemo nastaviti avanturu proučavanja komarca.

KOMARAC U AKCIJI!

Tehnika koju komarac koristi prilikom sisanja krvi je toliko precizna da je zavidila ljude.

Komarac najpre sleće na svoju metu. Na primer, tvoju ruku... Zatim, pomoću malih usana na svojoj surlici on bira pogodno mesto za sebe.

Bodlja komarca liči na špric i zaštićena je pomoću specijalnih korica. Tokom sisanja krvi igla se izvlači iz korica. Mnogi ljudi misle da komarac probada kožu, kada svoju bodlju uvlači u nju, ali on koristi drugačiju metodu za taj posao. On svoju donju vilicu pomera napred i nazad, slično radu testere, i pomoću svoje donje vilice zaseca kožu. Zatim, kroz taj otvor uvlači svoju bodlju i kada bodlja dođe do krvnog suda on počinje da sisa krv.

DOKTOR KOMARAC!

Možda ćeš se zapitati: „Mogu li komarci da postanu doktori?“ Ali, kada pročitash ovu stranu, reći ćeš: „Oni su zaista doktori!“

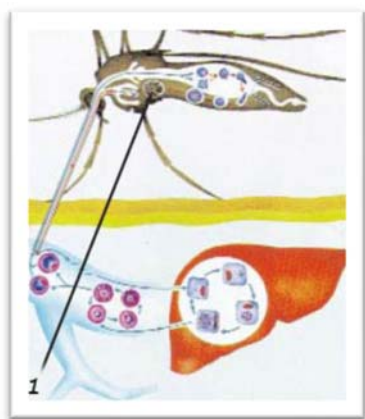

Kada se posečeš, tvoja krv sama prestaje da ističe. To je zato što krv ima sposobnost da se zgruša i tako prestane da ističe. Bog je stvorio krv sa takvom jedinstvenom osobinom da bi zaštitio ljude. Kada se krv ne bi sama zgružala, najmanja posekotina na našem prstu ili povreda koju smo zadobili prilikom pada dok smo trčali, mogla bi da prouzrokuje smrt, jer ne bismo mogli da zaustavimo krvarenje.

To za nas ima životnu važnost. Međutim, komarci nisu previše srećni zbog toga. Zašto? Zato što kada

komarac počne da sisa našu krv, ona počinje da postaje čvrsta i ne može da se kreće kroz njegovu bodlju. Kada bi se to zaista desilo, komarci ne bi mogli da opstanu u životu. Osim toga, u toj situaciji nijedan komarac ne bi mogao da uzme proteine za svoja jaja. Ali, opet možemo zaključiti - Tvorac je stvorio komarce kao bića posebno pripremljena za taj proces. Kako? Pre nego što komarac počne da sisa krv, on izlučuje naročitu tečnost u krvni sud osobe na koju je sleteo. Na taj način, krv u tom području neće se zgrušati i komarac će moći da je sisa.

Ova tečnost ima još jednu posebnost. Dok komarac sve ovo radi, ti ništa nećeš osetiti, zato što ova tečnost čini da utrne područje kože koje on ubada. Ova tečnost je kao anestezija koju koristi zubar ili hirurg. Lekari koriste anesteziju da bi nam pomogli da se bolje osećamo, da ne osećamo bol, dok nas oni leče. Kao što vidiš, komarac deluje kao doktor. On najpre učini da koža utrne, pa je onda probuši i sisa.

Tek pošto te komarac ubode, osetićeš svrab i zapaziti otok. Ova tečnost koju je komarac izlučio čini da te koža svrbi i otiče.

Možda misliš da se sve ovo što smo rekli dešava tokom dugog vremenskog perioda. Ali u stvari, komarac veći deo toga obavi za kratko vreme. Ti možeš da osetiš ubod komarca, tek kada je on završio svoj posao i spakovao svoju opremu.

A sada, da zajedno razmišljamo. Komarac je veliki kao vrh olovke. Međutim, posao koji obavlja veoma je važan i složen. Šta misliš, da li komarac razmišlja o svemu tome - o sprečavanju zgrušavanja ljudske krvi, o tome da utrne područje koje treba da zaseče tako da onemogući pojavu bola, da ima oko koje lako može i noću da vidi, da poređa svoja jaja u obliku splava da ona ne potonu... On nije mogao da izmisli sve to, zar ne?

Bog je stvorio svako biće sa najpogodnijim osobinama, tako da ta bića mogu da se hrane, čuvaju i prežive. To samo pokazuje koliko je Bog milostiv, brižljiv i odgovoran. Bog nigde nije napravio nijednu grešku i On nikoga nije zaboravio. Zato i postoji sve ovo što je potrebno, čak i u životu sićušnog komarca.

MUVA JE JEDAN OD NAJBOLJIH LETAČA NA ZEMLJI

Do sada smo spomenuli neke posebne osobine komarca. Međutim, i sve muve

koje vidimo oko sebe imaju zanimljive osobine. Od trenutka kada se izlegu, muve su u stanju da izvanredno lete. Možemo slobodno reći da od trenutka kad počnu

da lete, muve su najtalentovaniji letači.

Muva može da zamahne svojim krilima oko 500 do 1000 puta u sekundi. Zaustavimo se ovde i za trenutak razmislimo. Vremenski okvir koji smo spomenuli nije ni jedan minut, ni jedan sat, već samo jedna sekunda. To jest, to je otprilike

isto vreme kao kad ti zatvoriš i otvoriš svoje oči (trepneš). Kao što vidiš, muva svojim krilima zamahne makar 500 puta, dok ti jednom zatvoriš i otvoriš svoje oči.

Sada razmisli o sledećem: Šta bi učinio kada bi te neko zamolio da podigneš i spustiš svoje ruke samo 10 puta u jednoj sekundi, a ne 500 puta? Sigurno da bi ti bilo nemoguće da to uradiš 500 puta služeći se mišićima koje imaš. Ali muva, svojim izuzetnim mišićima, obavlja taj zadatak koji ti, ili odrasli ljudi, ne možete da uradite. Pored toga, muve ne osećaju nikakve poteškoće dok mašu svojim krilima; njihovi mišići na krilima neće se istrošiti. To je zbog toga što su one stvorene sa takvim jednim izuzetnim sistemom.

Ako izbliza pogledaš muvu, uverićeš se da ona nema nikakvih poteškoća da poleti; možda te to neće iznenaditi, jer si to mnogo puta gledao. Međutim, to je veoma važan i težak poduhvat.

Sigurno si nekad video avion ili helikopter. Da li znaš od kad ih ljudi koriste? Mašine koje danas mogu da lete razvijene su tek u poslednjih sto godina. To znači da pre sto godina nije bilo ni aviona, ni helikoptera koje danas možeš da vidiš. Inženjeri i tehničari dugo vremena su istraživali, mnogo godina radili i tek odnedavno uspeali su da razviju takve letelice. Pogledaj ovo, vrlo je važno: Danas ni jedna mašina koja može da leti nema takvu sposobnost poletanja kao što to ima muva. Ovu osobinu, do određene mere, poseduju neki helikopteri. Međutim, čak i pored svih tih dugotrajnih napora i snažnih motora koji su specijalno razvijeni, ovi helikopteri još uvek nemaju sposobnost da lete tako savršeno kao što mogu

muve.

Sada dobro pogledaj prvu muvu koja prođe pored tebe. Ono što ćeš posebno zapaziti jeste da muva ne leti po pravoj liniji. Muva može da leti u bilo kom smeru, manevrišući u vazduhu. Na primer, ona može da leti cik-cak, a može i naglo da skrene. Ona može da sleti na bilo koju površinu, bez obzira koliko je ta površina nepogodna. Ona vrlo lako može da sleti i na plafon i na vertikalne zidove.

Do danas nije napravljena leteća mašina koja može da izvrši sve ove poduhvate. Pokušaj da uporediš poletanje jednog aviona i jedne muve, i odluči ko je od njih uspešniji u tome.

A sada, slično pitanje za tebe: Ko je naučio muvu svim tim pokretima? Još jednom možemo da zaključimo da ono što ovde vidimo ukazuje na prisustvo sve-moćnog Boga. On je taj koji je stvorio takve savršene letačke sposobnosti.

MALI ČUDOTVORCI KOJI PRAVE MED

Da li znaš ko pravi med koji ponekad dobiješ za doručak?

Verovatno ćeš odgovoriti: „Da, znam!“ To je zato što svi mi dobro znamo da pčele prave med. Međutim, da li znaš kako to da pčele umeju da prave med od trenutka kad se izlegu pa sve do svog uginuća, ili kako su one tako okretne i inteligentne? Da proučimo kako je Bog stvorio pčelu...

U pčelinjoj košnici postoji jedna kraljica, nekoliko stotina mužjaka pčela i radna snaga od nekoliko hiljada radilica. (Ukupan broj pčela u košnici može dostići cifru od 80.000.) Jedna pčela koja radi, obavlja sve potrebne poslove u košnici. Neki od njenih zadataka jesu: Da izgradi saće u košnici, da je čisti i čuva, da hrani kraljicu i mužjake, da hrani i čuva larve, da izgradi sobe za bebe u kojima će one odrasti, da te sobe čisti, da održava toplotu i vlagu u košnici, da sakuplja nektar, polen, vodu i smolu...

Ranije smo govorili o životu komarca. A sada pogledajmo kakvim životom žive pčele radilice.

Pčela radilica živi između 4 do 6 meseci, a 3 sedmice posle svog izleganja živi u košnici. Njen prvi posao je da brine o pčelama koje rastu. Ona hrani pčele bebe medom i polenom koje uzima iz skladišta.

Kada pčela radilica ima 12 dana, u njenom telu iznenada počinje da se proizvodi pčelinji vosak. Ovaj vosak izuzetno je važan za pčele, jer one prave svoje saće pomoću ovog voska. Na 51. strani možeš videti sliku saća.

Zar nisu lepa? Da li bi bez lenjira mogao da napraviš tako lepe šestougaoike i to jedne pored drugih?

Ne samo to, uzmi komad belog papira i počni da crtaš šestougaoike na

jednom kraju papira, a tvoj drug neka počne da crta šestougaonike sa drugog kraja tog istog papira. Da li ćete moći da se spojite u sredini papira jednim lepim šestougaonikom, a da vam ne ostane ni malo praznog prostora? Nećete moći, zar ne? To je nešto što čak ni odrasli ljudi ne bi mogli da urade. Tvoji učitelji, roditelji, čak ni tvoj deda i baka ne bi mogli da urade tako nešto; kao što vidiš, da bi to mogao da uradiš potrebni su ti neki instrumenti i vrlo složeni proračuni. Među-

tim, mala pčela, koja je stara samo 12 dana, može da napravi tako savršeno saće. Štaviše, ona to može da učini ne koristeći bilo kakve instrumente.

Sve pčele počinju da prave šestougaono saće iz jednog ugla u košnici i sastaju se u sredini. Možeš zapaziti da je svako saće iste visine. Kako pčela može da uradi tako nešto, što čak ni čovek ne bi mogao, i to uz pomoć svoje velike inteligencije? Kao što vidiš, Bog je omogućio pčeli

da ostvaruje takve poduhvate. Bog je stvorio pčelu sa takvim sposobnostima.

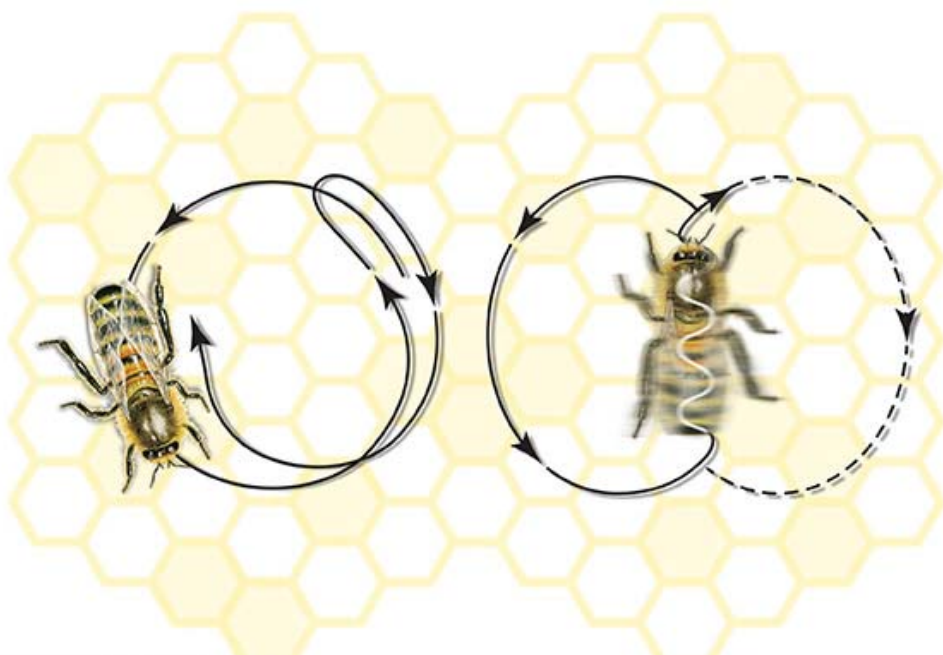
Ovo nisu sve obaveze jedne pčele radilice. Među njenim zadacima, sve dok ne postane stara 3 sedmice, nalazi se i skladištenje nektara i polena u saću, održavanje košnice čistom, izbacivanje uginulih pčela i otpadaka iz košnice. Tokom kraja treće sedmice, ona obavlja svoj poslednji zadatak tako što postaje stražar koji štiti košnicu od neprijatelja. Kada prođu 3 sedmice, ova pčela postaje dovoljno vešta da sakuplja žele, polen i vodu.

Pčela radilica uquine iscrpljena stalnim radom koji traje 2 do 3 sedmice.

Tokom svog kratkog životnog veka, pčele neprekidno rade. Niko ih nije učio da obavljaju taj posao. Ali, one počinju da rade odmah posle izleganja. Pokušaj da zamisliš jednu novorođenu bebu kako ustaje iz kreveta, i najpre namešta svoj krevet, onda odlazi da se okupa, a zatim počinje da brine o ostalim bebama; kupava ih, hrani, oblači. To je nemoguće, zar ne? Ipak, pčele obavljaju ovaj nemoguć zadatak, jer ih je Bog stvorio sa sposobnostima da to rade.

PČELE KOJE PLEŠU

Da li ti je iko nekad rekao da pčele znaju da plešu? Neke pčele traže izvore hrane van košnice. Pošto su letele skoro ceo dan, one pronalaze izvore hrane i uzimaju nektara koliko mogu, a zatim se vraćaju u svoju košnicu. Na izvoru hrane je ostalo još mnogo hrane, ali ove pčele ne mogu je prikupiti bez pomoći ostalih pčela. Pčela izviđač pamti lokaciju izvora hrane i brzo se vraća u košnicu da obavesti druge. Onda iznad košnice počinje da pravi pokrete u obliku broja 8. Pokreti koje ova pčela pravi, tako što trese svojih stomakom, predstavlja signale koji ukazuju na rastojanje od izvora hrane do košnice. Njene drugarice na kraju ovog plesa prepoznaju poruku o lokaciji izvora hrane i brzo kreću prema cveću koje predstavlja njihov novi izvor hrane.

Šta misliš, gde su pčele naučile da pokazuju smer izvora hrane pomoću plesa? Naravno, Onaj koji im je dao to znanje jeste njihov Stvoritelj i Zaštitnik, svemoćni Bog.

DA LI ZNAŠ DA PČELE PRAVE MED I ZA NAS?

Pčele mogu da proizvedu mnogo više meda nego što im je potrebno. Kao što znaš, pčela pravi med u svom stomaku. Njihova mala tela naprave dovoljno meda i za njih i za ljude. Ali, zašto pčele to rade? Zašto pčele ne prave med samo za sebe,

već ga prave i za nas? Med je veoma dobra hrana za čoveka. Bog je zato stvorio pčele sa sposobnošću da prave med, i to u velikim količinama.

„Zapitaj stoku, naučiće te; ili ptice nebeske, kazaće ti. Ili se razgovori sa zemljom, naučiće te, i ribe će ti morske pripovediti. Ko ne zna od svega toga da je ruka Gospodnja to učinila?“ (Knjiga o Jovu 12:7-9)

ZANIMLJIVE ŽIVOTINJE

Do sada smo pričali samo o životinjama koje možeš da vidiš oko sebe. Međutim, postoje životinje koje ne možeš često da vidiš oko sebe, ali ih ponekad viđaš u knjigama ili na televiziji. Te životinje, takođe, imaju naročite osobine. Mi ćemo ovde spomenuti samo neke od njih. Čitaj veoma pažljivo, jer kad sve budeš pročitao bićeš veoma iznenađen i u isto vreme ćeš reći: „Kako ih je Bog predivno stvorio.“

KAKO PINGVINI MOGU DA ŽIVE U TAKO HLADNOM KRAJU?

Pingvini žive u južnom polarnom regionu naše planete. To je najjužniji deo naše Zemlje, to jest, njen vrh. Najznačajnija osobina polarnog regiona jeste velika hladnoća koja vlada u njemu; zatim on je uvek prekriven snegom i ledom. Klima je tako hladna da se iznad mora stvaraju lednici. A sada se seti kako ti je hladno kad zimi izađeš da se grudvaš. Hladno ti je iako si obukao džemper, jaknu, kaput, stavio šal i navukao rukavice. Ali, dok se grudvaš, temperatura je verovatno samo 10 stepeni Celzijusovih ispod nule. Međutim, pingvini žive u području u kome temperatura pada i do 40 stepeni ispod nule.

Pored toga, pingvini nemaju nikakve jakne, džempere ili rukavice... A pored toga, oni žive tamo gde je mnogo hladnije nego što je kod nas. Oni bez ikakvih cipela hodaju po ledu, pa čak zbog toga nisu ni bolesni. Oni nemaju kuće. Oni spavaju na ledu. Ako bi ti ležao na ledu samo nekoliko minuta, teško bi se

razboleo. Ali, pingvinima se zbog toga ništa ne dešava. Zašto?

To je zato što ih je Bog stvorio da mogu da žive u takvim hladnim uslovima. Telo pingvina i njihove osobine veoma se razlikuju od naših. Zahvaljujući tome, oni bez ikakvih teškoća mogu da žive u veoma hladnim uslovima.

Bog je telo pingvina prekrrio veoma debelim masnim slojem tako da oni ne osećaju hladnoću. Ovaj sloj masnoće štiti pingvine od hladnoće. Suprotno od toga, sloj masnoće koji okružuje naše telo veoma je tanak i to je razlog što često osećamo hladnoću. Zbog toga oblačimo debelu odeću kad dođe hladno vreme.

Pingvini pokazuju veliku brigu prema svojim jajima i mladuncima. Oni izležu svoje mladunce tokom najhladnijeg vremena. I suprotno od drugih životinja, pingvin koji leži na jajetu nije ženka, već mužjak. Ženka pingvina snese samo jedno jaje i ostavlja ga mužjaku. Ona odlazi često veoma daleko da pronade hranu za svog mužjaka i bebu. Pošto su oko njih samo sneg i led, ona mora dugo da putuje da bi pronašla hranu.

Mužjak pingvina leži na jajetu tačno četiri meseca. Ovaj pingvin čuva svoje jaje između svojih nogu i tokom ta četiri meseca nikada ga ne spušta na zemlju. Ako bi to učinio, jaje bi se smrзло, a beba uginula za samo nekoliko minuta.

Mužjak pingvina je toliko pažljiv da se tokom četiri meseca kreće zajedno sa jajetom između svojih nogu. Zbog toga on ne može da lovi i ostaje gladan. Klima je veoma hladna. Kada postane nepodnošljivo hladno, svi mužjaci se skupljaju zajedno, čak i ako brinu o jajetu. Oni se formirajući krug pribijaju jedan uz drugog i tako se međusobno greju. Oni stalno menjaju svoja mesta tako da i oni koji se nalaze izvan kruga takođe mogu da se zagreju.

Upravo kad mladunče treba da izađe iz jajeta, ženka pingvina se vraća iz lova. Ona hrani svoje mladunče hranom koju je uskladištila u svom grlu. Da bi zaštitili mladunče od hladnoće, mužjak i ženka pingvina ga drže između svojih nogu i greju u krznu sa svog stomaka. Kao što vidiš, Bog je ovim predivnim stvorenjima dao nesvakidašnje i izvanredne osobine. Bog ih je tako stvorio da mogu da štite svoje mladunce od hladnoće i da se stalno brinu o njima. I zato što su tako brižljivi, oni mogu da pruže veliku pažnju svojim mladuncima. Ovu osobinu pingvini su oduvek imali. Pingvini koji su nekada, u davna vremena živeli, kao i ovi danas, nisu se nimalo promenili u brizi koju ispoljavaju prema svojim mladuncima.

KAMILE NOSE SKLADIŠTA VODE NA SVOJIM LEĐIMA

Govorili smo kako pingvini žive u najhladnijem delu sveta i kako ih je Bog stvorio da mogu da žive u takvim uslovima. Sa druge strane, kamile su životinje koje su stvorene da žive u najtoplijoj klimi na Zemlji. Ljudi obično kamile koriste za transport u pustinji.

Pustinje su velika peščana područja, a temperature u tim područjima mogu dostići i preko 50 stepeni Celzijusovih.

Tebi su možda poznate temperature oko 30 stepeni. Čak i na toj temperaturi, odmah se oznojiš i ožedniš kada se igraš napolju.

Međutim, kamile mogu da pređu puno kilometara na temperaturi od 50 stepeni. One mogu da žive bez vode više dana. To je zato što je Bog stvorio njihovo telo koje je potpuno drugačije od tela ostalih stvorenja. Kamile tokom dugog perioda zadržavaju vodu u sebi koju piju i kasnije utoljavaju svoju žeđ pomoću vode koju nose u sebi.

Hrana je takođe problem u pustinji, zato što je pustinja suvo tlo na kome skoro da i nema biljaka. Tamo postoje samo kaktusi i druge bodljikave biljke. Usta i usne kamile su tako čvrste da kada njima zagriže, da može da pregrize čak i đon

na cipeli. Zato ona može lako da pojede bodljikavo bilje i zadovolji svoju glad.

Pored toga, dlaka koja pokriva kožu kamile štiti je od prekomerne toplote. A sada pogledaj njena stopala! Zar ona nisu mnogo široka? Bog je dao kamili široka stopala zato što ona uvek hoda po pustinjskom pesku. Zato što ima tako široka stopala, ona ne propada u pesak. Pored toga, Bog je dao kamili debelu kožu ispod stopala. Zbog toga se površina njenih stopala nikada ne pregreje.

U pustinji oluje često duvaju. Da li si nekada doživeo jake vetrove, na primer, kada si bio na plaži? Da se nalaziš u pustinji i da te zahvati oluja, ti ne bi mogao da gledaš jer bi ti pesak upadao u oči. Međutim, kamila ima dva sloja trepavica. Ove trepavice međusobno su isprepletane kao mreža i tako joj čuvaju oči za vreme peščanih oluja.

Bog je stvorio svako biće sa osobinama koje se najbolje uklapaju u njihovu životnu sredinu. Na primer, pingvini ne postoje u pustinji. Njihove osobine nisu predviđene za pustinjske uslove i oni bi tamo brzo uginuli. U isto vreme, kamile ne bi mogle da prežive u blizini polarnih regiona. Bog je sve stvorio tamo gde im je mesto. Bog je najjači i Njegovo znanje je beskonačno. Zato je Bog sve stvorio bez ikakve mane.

PTICA KOLIBRI

Kao što možeš da vidiš, ova ptica je toliko mala da može da stoji na olovci. Iako je tako mala, ptica kolibri odjednom prelazi veoma velika rastojanja i tokom tog putovanja ona zamahne svojim krilima oko dva i po miliona puta. Koliko puta odjednom ti možeš da podigneš i spustiš svoje ruke?

Ako bi pokušao da ih brzo podigneš i spustiš samo 50 puta, sledećeg dana ruke bi te veoma bolele. Ali, ova mala ptica učini to odjednom dva i po miliona puta i zbog toga ne doživljava nikakve probleme. Bog je ove ptice stvorio sa sposobnošću da obavljaju ovako težak zadatak.

MORSKI RAK

Postoji mnoštvo zanimljivih organizama koji žive u moru. Ovi organizmi pokušavaju da se zaštite primenjujući zaista neobične metode. Na primer, morski rakovi koriste živu zaštitu da bi se odbranili od oktopoda i drugih neprijatelja. Postoji jedna vrsta biljke koja živi na dnu mora. Morski rak sakuplja te biljke i stavlja ih na vrh svoje ljušture. On to čini zbog toga što te biljke imaju bodlje i dodir sa njima veoma je bolan. Na taj način ovi rakovi se štite od svojih napadača. Ne treba zaboraviti da morski rakovi nisu mogli sami da smisle jedan takav savršen sistem zaštite. Bog ih je naučio da sami sebe štite.

PTICA KOJA RONI

Postoji jedna vrsta ptice koja može dosta duboko da zaroni u vodu. Ona takođe ima plovne kožice na svojim nogama. Bog joj je dao poseban oblik nogu, tako da može da pliva i na površini i u dubini mora. Ova ptica je odličan gnjurac. Ona roni u dubinu mora i može dugo da ostane pod vodom, sve dok ne uhvati ribu.

Ronilice su potporodica pataka koje nastanjuju uvale, ušća i jezera, a plivaju ispod površine vode. Ove ptice nastanjuju gotovo sve kontinente, ali najviše su rasprostranjene u Severnoj Americi.

MOŽE LI RIBA DA LETI ?

Leteća riba ne leti kao ptica uz pomoć krila, već lebdi u vazduhu pomoću kožnih struktura koje liče na krila ptice. Ona se kreće brzinom od oko 60 kilometara na sat. Ova mala riba, kada se nalazi izvan vode, širi svoje kožne strukture i podiže rep. Na taj način ona lebdi u vazduhu.

ČAPLJA

Čaplja pokazuje veliku veštinu u hvatanju ribe. Ona u obliku kišobrana širi svoja krila iznad glave, i tako stvara senku pomoću koje sprečava odbijanje zraka od površine vode. Na taj način čaplja lako može da uoči ribu ispod površine vode. Krila ove ptice formiraju kružnu senku na površini vode i uvek se dogodi da se neka riba zatekne u tom krugu.

NOJ

Noj je ptica koja veoma brzo trči. On može da trči brzinom od preko 70 kilometara na sat. Noj ima samo dva prsta na svojim nogama, a jedan od tih prstiju je veći od drugog. Noj je u stvari jedinstven po sposobnosti da trči samo

pomoću svog velikog prsta.

POLARNI MEDVED

Polarni medved može veoma brzo da trči po ledu svojim ravnim, dlakavim šapama. Polarni medved ima debelo krzno koje ga odlično štiti od hladne polarne klime. Sloj masnoće ispod krzna ovog medveda deo je 10 centimetara i predstavlja dodatnu zaštitu od hladnoće. Zahvaljujući tome, ovi medvedi mogu da plivaju u ledenoj vodi brzinom od 10 kilometara na sat, prevaljujući tako rastojanja od oko 2.000 kilometara. Bog je stvorio polarne medvede, slično kao i pingvine, da budu otporni u tako hladnim uslovima. On ih je postavio da žive na najhladnijem delu Zemlje - na polovima.

Bog je polarnim medvedima dao i veoma dobro čulo mirisa. Njihovo čulo mirisa je tako osetljivo da mogu da osele tuljana koji se nalazi sakriven ispod leda debelog jedan i po metar. Pored toga, imaju naročite dodatne očne kapke nalik na membrane. Ove membrane deluju kao „naočari za sunce“ i štite medvede od zaslepljujuće beline snega.

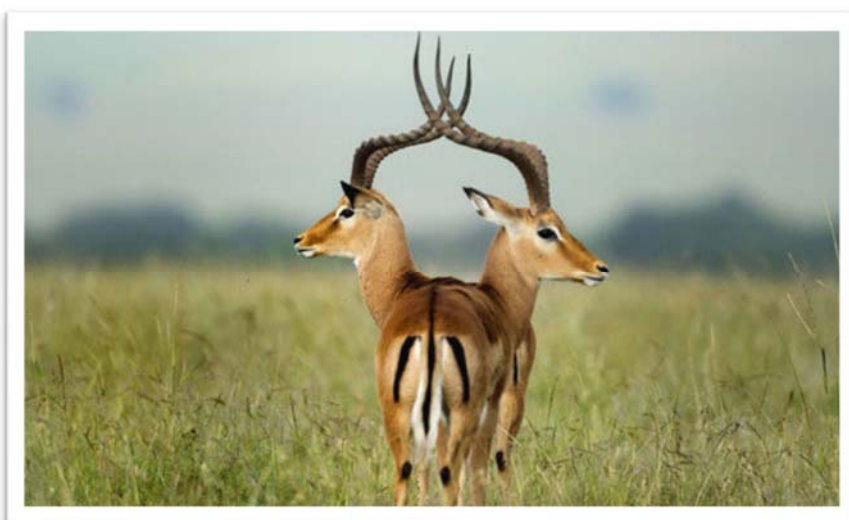
GEPARD - NAJBRŽI TRKAČ

Gepardi su poznati kao najbrže životinje koje trče na Zemlji. Oni mogu veoma brzo da prevale velika rastojanja. Brzinu svog kretanja od 75 kilometara na sat mogu da postignu za samo nekoliko sekundi. Neki gepardi mogu da pretrče rastojanje veće od 650 metra brzinom od oko 113 kilometara na sat.

GAZELA I NJENE ZANIMLJIVE METODE

Neke životinje koriste metod ostavljanja mirisa da bi obeležile svoju teritoriju. Na primer, gazela koristi tanke i veoma duge grančice i biljke, kao i supstancu koja se izlučuje iz žlezda ispod njenih očiju i mirise slične katranu, da bi označila svoju teritoriju. Jelen, međutim, ima žlezde za lučenje mirisa na krajevima svojih zadnjih nogu. Supstanca koja se izlučuje iz tih žlezdi omogućava mu da označi svoju teritoriju. Zečevi označavaju svoju teritoriju pomoću supstance koja se izlučuje iz žlezda koje se nalaze na njihovim bradama.

GUŠTER I NJEGOVA STOPALA

Postoji jedna vrsta guštera koja živi u veoma toplim krajevima. Njegova najzanimljivija osobina je sposobnost da se sa lakoćom kreće po potpuno ravnim površinama. Ovi gušteri mogu da se penju čak i po staklu zahvaljujući usisnim organima na vrhovima njihovih prstiju. Pored toga, oni imaju nokte na svojim prstima. Kada dođu na neravne površine, izbacuju te nokte kao mačka i tako nastavljaju svoje kretanje.

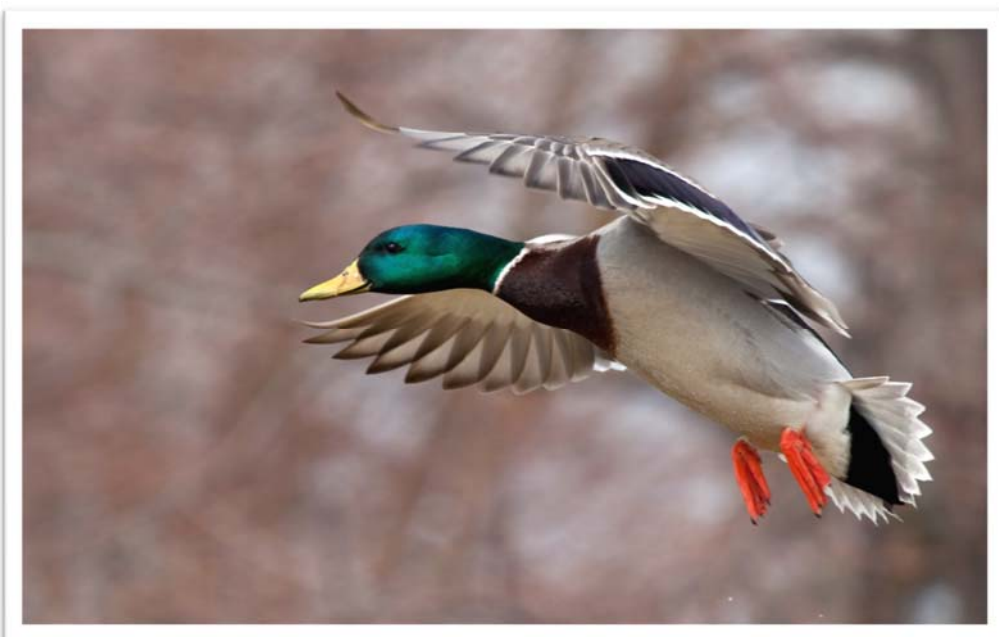
GUŠTER KOJI TRČI PO VODI

Šta bi pomislio kada bi video guštera kako trči po vodi? Možda bi rekao: „Verovatno sanjam.“ Ali to nije san, to je stvarnost! Postoji jedan gušter koji može da trči po vodi i to veoma brzo. Na krajevima njegovih nogu postoje zalisci koji mu omogućavaju da se održava na vodi. Ovi zalisci se uvlače, kada se gušter kreće po kopnu. Ako se pojavi neka opasnost, on brzo dolazi do vode i počinje da trči. U tom trenutku, otvaraju se zalisci na krajevima njegovih stopala i tako obezbeđuju širinu stopala potrebnu za hodanje po vodi.

PATKA

Patke mogu da lete brzinom većom od 50 kilometara na sat. Pored toga, one mogu naglo da promene smer svog leta da bi se zaštitile od napadača. Kada treba da zagnjure u vodu, one to čine tako brzo da je lovcima izuzetno teško da ih ulove.

SLON I NJEGOVA SURLA

Slon pokreće svoju surlu pomoću 50.000 mišića. Kada je potrebno, ovi mišići mogu da iskažu toliku snagu tako da slon može da podigne i najteže terete. U isto vreme, ova surla može da obavlja vrlo specifične zadatke kao što je sakupljanje semenja biljaka i njihovo otvaranje u ustima. Slon može da koristi surlu i za druge praktične poduhvate. Ona može da mu posluži kao dugačak štap, kao truba ili kao sirena. Surla može da ponese 4 litra vode za piće, a može i da dejstvuje kao tuš prilikom kupanja.

Možda si sada prvi put čuo za ove naročite osobine životinja koje smo ovde spomenuli. Sve one su vrlo zanimljive, zar ne? To su samo neke od velikog broja interesantnih životinja. Postoje hiljade životinja na Zemlji kao što su ove, koje možda nikada nisi ni video, niti čuo za njih.

Da li su sve ove životinje slučajno mogle da dobiju spomenute zanimljive osobine? Naravno da ne! Bog ih je stvorio sa svim tim naročitim osobinama i svojstvima.

KAKO RAZNOBOJNE BILJKE MOGU DA IZRASTU IZ ZEMLJE?

Tvoji roditelji svakoga dana pripremaju hranu i stavljaju je na sto. Na stolu se nalaze razne vrste povrća i voća. Ali, da li si se ikada zapitao, odakle je ono došlo? Sve biljke, cveće, voće i povrće rastu iz veoma tamne zemlje. Kako onda crvene i mirišljave ruže i jagode, ili žuti limun, mogu izrasti iz tako tamne i često prašnjave zemlje?

Pored toga, svaka biljka, povrće, cvet ili voće ima drugačiji miris, boju i ukus. Na primer, kajsija, breskva, lubenica, narandža, trešnja, jagoda, banana, grožđe, smokva i mnogi dugi plodovi imaju vrlo različit ukus, miris i oblik. Bog ih je sve stvorio za nas. Svi ti plodovi veoma su ukusni, i u isto vreme sadrže minerale i vitamine koji su nam veoma potrebni.

Postoji voće koje jedemo zimi, a postoji i ono koje možemo jesti samo leti, i sve ono zadovoljava naše potrebe. Na primer, narandže, mandarine i grejpfrut,

koje jedemo preko zime, bogati su vitaminom C. Vitamin C pojačava otpornost našeg tela prema hladnoći. Tokom leta jedemo sočne plodove, kao što su lubenice, jagode, dinje i breskve. Tokom leta vreme je veoma toplo, tako da naše telo gubi vodu, a taj gubitak nadoknađujemo vodom izvrsnog kvaliteta iz ovog voća.

Kao što vidiš, ništa od toga nije moglo da nastane slučajno. Lubenica, na primer, nije mogla sama i iznenada da odluči da izraste tokom nekog leta. Njen miris i ukus nisu mogli tek tako da se stvore. Nijedno voće nije moglo da izabere svoj miris. Da li je pomorandža, na primer, mogla da odluči: „Neka ovo bude moj miris“, „neka moja boja bude narandžasta“, „biću slatka“, „prekriću se korom“ i „podeliću se u kriške, tako da me ljudi mogu lakše pojesti“?

Naravno da ne!

Bog je stvorio voće sa takvim osobinama da bi bilo privlačno i ukusno svim ljudima i da bi im pomoglo da budu zdravi i jaki. Zbog toga, kada jedemo nešto što nam se sviđa, nikada ne treba da zaboravimo da je to Bog stvorio za nas. Zato treba da zahvalimo Bogu za predivne darove koje nam je dao.

DA RAZMISLIMO JOŠ JEDNOM!

Do sada smo proučavali naš svet, naše telo i bića na Zemlji. Postavili smo i pitanje: „Kako je sve to nastalo?” Razmisli: Zemlja je najpre stvorena i na njoj ništa nije postojalo. A onda su se na njoj pojavila bića. U morima su se pojavile ribe i morske trave, a na kopnu ljudi, lavovi, mačke, mravi i drugi organizmi. Ptice su počele da lete preko neba.

Kako su mogla da nastanu sva ta bića. Naravno, Bog ih je sve stvorio. Bog je Stvoritelj svega što vidimo oko sebe.

Bog je stvorio svemir i ovaj naš svet. On je takođe stvorio životinje, biljke i ljude. Za Boga je veoma lako da sve to stvori, zato što je beskrajno moćan. Bog odmah može da stvori sve što poželi.

Kao što smo ranije rekli, postoje ljudi koji ne žele da prihvate tu istinu koja je tako jasna i trajna. Ti ljudi, koji se zovu „evolucionisti“, kažu da je „sve nastalo samo od sebe“.

To je besmisleno. Šta bi pomislio kada bi došao kući i ugledao sveže ispečene kolače? Zar ne bi rekao: „Hmm, moja mama je ispekla kolače?” To znači, da ako postoji nešto stvarno što možemo da vidimo, onda mora da postoji neko ko je sve to stvorio.

Da li znaš čemu je slično to što kažu evolucionisti? To bi bilo slično izjavi: „Niko nije ispekao kolače u kuhinji; oni su se sami ispekli i to slučajno.“ Šta bi rekao, kada bi čuo tako nešto? Verovatno bi rekao: „Kakva besmislica! Kako kolač može sam sebe da ispeče? Neko je morao da ga ispeče.“

Kako bismo mogli da shvatimo onoga ko bi i dalje navaljivao i govorio: „Zavrt-nji na kuhinjskom ormariću olabavili su se i ormarić je počeo da se ljulja. Tokom tog ljuljanja, iz ormarića su ispali brašno, margarin, šećer i kakao, i pomešali se. Pomešali su se u pravim proporcijama. Dakle, svega je bilo u tačno određenim količinama - i šećera, i brašna, i ostalog. Kada je ova mešavina počela da pada iz ormarića, dogodilo se da je baš upala u šerpu za kolače koja se nalazila tačno na mestu njihovog pada. U tom trenutku nastupio je zemljotres, i ja stvarno ne znam kako je ova šerpa za kolače upala u rernu, ali nekako je upala.

Čak i pored svih ovih slučajnosti, to ne bi bilo dovoljno da se kolači ispeku. Još jedna slučajnost trebalo je da se desi: pećnica je bila podešena na odgovarajuću temperaturu. U tom trenutku, sledeća pojava opet se slučajno desila - pećnica se sama od sebe uključila i isključila tačno na vreme, tako da je kolač bio gotov. Pećnica se isključila na vreme da kolač ne bi izgoreo.“

Šta misliš, da li bi neko poverovao u jednu ovakvu priču? Naravno da niko ne bi poverovao!

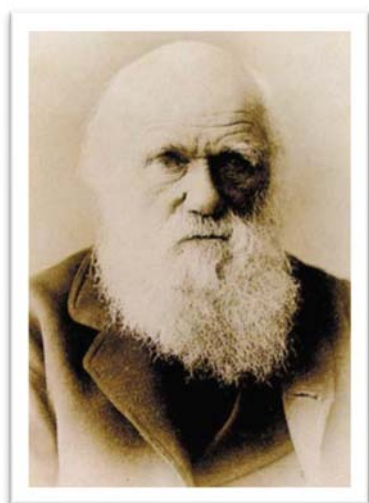
A sada razmisli za trenutak: stvoriti Sunce, zvezde, mora, jezera, planine, ribe, mačke, zečeve ili ljude, mnogo je teže i složenije nego napraviti kolače. Čak ni kolač ne može da nastane sam od sebe. A reći da Sunce ili ljudi mogu nastati sami od sebe, potpuno je neozbiljno. Pošto sigurno postoji neko ko je ispekao kolače, onda sigurno postoji i veoma inteligentno Biće koje je stvorilo Sunce i ljude. To biće je Bog.

U drugom delu ove knjige govorićemo o evolucionistima koji ne veruju da Bog postoji, i kažu: „Sve je nastalo samo od sebe.“ Ti ljudi zbunjuju druge ljude netačnim tvrdnjama.

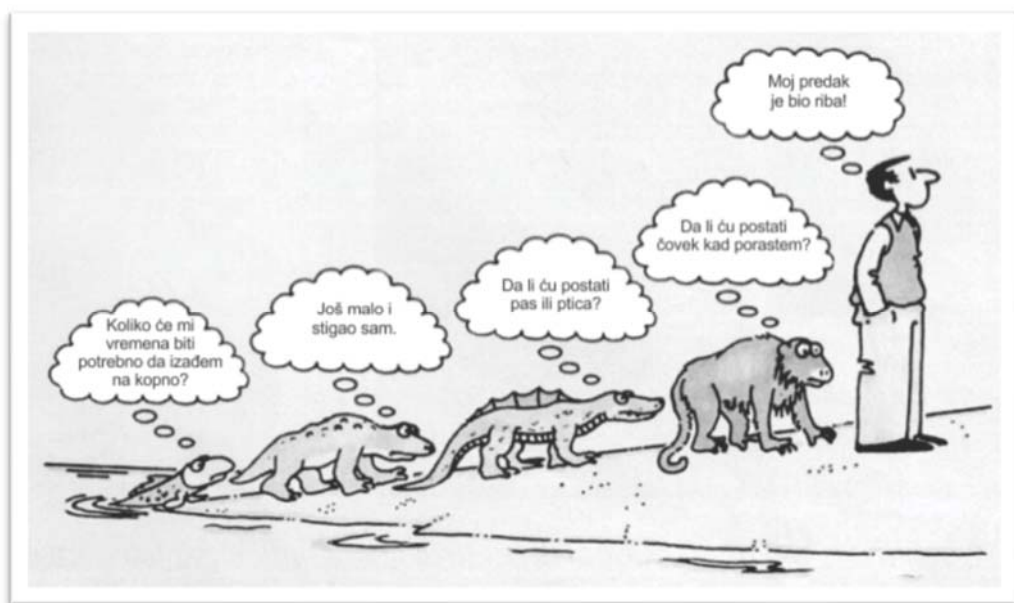
Dakle, kada neko govori nešto što nije tačno, može se dogoditi da drugi ljudi u to i poveruju. Još ako taj čovek ostavlja utisak pametne osobe, neko bi mogao da pomisli da oni koji se ne izjašnjavaju kao on govore neistinu. Evolucionisti koriste mnoge izgovore da bi objasnili svoje netačne teorije. Zato da pogledamo koliko je neverovatno to što oni pričaju i kako su očigledne te neistine.

ŠTA JE U STVARI TEORIJA EVOLUCIJE?

Postoji jedna teorija koju su razvili ljudi koji ne veruju u Boga. Ta teorija se zove „teorija evolucije“. A ljudi koji veruju u teoriju evolucije zovu se „evolucionisti“.

Čovek koji je postavio teoriju evolucije zvao se Čarls Darwin i živio je pre 150 godina. Darwin nije verovao da je Bog stvorio sva bića. On je smatrao da je sve nastalo samo od sebe, pukim slučajem. On je pretpostavljao da se jedni organizmi pretvaraju u druge organizme, i da su tako nastala sva bića. To prema Darwinu znači da se jednoga dana riba srećnim slučajem pretvorila u žabu, a žaba u guštera. Nekog drugog dana, gušter je uz pomoć još više sreće počeo da leti i pretvorio se u pticu. Na osnovu te priče koju je Darwin zamislio, ljudi su nastali od majmuna. Prema Darwinovom shvaćanju, to znači da je tvoj predak bio majmun! Da bi bolje mogao da razumeš ovu Darwinovu bajku, pogledaj donju sliku.

Kao što smo ranije naglasili, atom je najmanja čestica koja ulazi u sastav svega živog i neživog. To znači da smo mi sazđani od više miliona sastavljenih atoma. Kada je u početku Zemlja stvorena, na njoj nije bilo bića. Postojale su samo nežive stvari. Evolucionisti, kao oni koji veruju Darvinu, kažu da su jednog dana atomi slučajno počeli da se okupljaju u jednu celinu. To znači da su jednog dana na Zemlji počeli da duvaju jaki vetrovi ili možda cikloni, i oni su pomogli ovim atomima da se okupe. Možda ćeš se upitati: „Šta se dogodilo sa tim atomima posle toga?“

Prema Darvinovoj izmišljenoj priči, ti atomi su se spojili i formirali ćeliju. Kao što znaš, svako biće je sastavljeno od ćelija. Grupe ćelija izgrađuju naše oči, uši, krv, srce, i ukratko, sve naše telo. Ćelija je veoma složena. Nemoguće je da nešto tako složeno srećnim slučajem bude napravljeno od atoma.

U ćeliji postoje stotine različitih malih organa. Ćeliju možemo zamisliti kao jednu ogromnu fabriku. Ako obratiš pažnju na sliku na sledećoj strani, uočićeš da ćelija liči na fabriku.

Ćelija veoma liči na fabriku koja ima svoj centar za proizvodnju, sredstva za prenos materijala, radnike za skladištenje i mnoštvo drugog osoblja. Mnoštvo procesa odvija se u ovoj fabrici. Neki od zaposlenih unutar ćelije rade kao inženjeri, a drugi kao hemičari ili nadzornici. Međutim, nikada ne treba zaboraviti da ćelija predstavlja vrlo sićušnu strukturu koja se ne može videti golim okom.

Ovde imamo proizvođače, transportere materijala, ulazna i izlazna vrata, centre za proizvodnju, prenosiocje informacija, centre za kontrolu energije i tako dalje. Šta misliš, da li je moguće da jedna fabrika nastane sama od sebe, tako kao što bi se kamenje, zemlja i voda slučajno skupili posle neke oluje? Naravno da ne! Svako bi se nasmejao kada bi čuo takvu jednu neozbiljnu tvrdnju. Ipak, evolucionisti tvrde nešto neozbiljno, slično ovome što smo spomenuli, kada kažu da je „ćelija slučajno nastala“.

Na osnovu tvrdnje evolucionista, ove ćelije su formirale bića kada su se spojile srećnim slučajem.

EVOLUCIONISTI TREBA DA IZVRŠE DARVINOV EKSPERIMENT!

Neka evolucionisti uzmu jedno veliko bure. I neka u to bure stave sve atome koje žele. Neka onda stave u to bure šta god im još srce poželi. Dakle, neka u to bure stave sve potrebne stvari da bi dobili biće. Onda mogu da ga zagrevaju, ili da kroz njega propuste struju. Neka sa tim buretom čine šta god požele. Neka nadgledaju ovo bure u razdoblju od milion godina. (Taj posao mogu da povere svojim mlađim kolegama evolucionistima, a oni dalje svojima, jer njihov životni vek ne bi bio dovoljan.) Šta će biti rezultat svega toga?

Ipak, evolucionisti tvrde da su sve te supstance bile spojene srećnim slučajem s ciljem da stvore bića. Međutim, šta god da urade, čak i da svi naučnici zajedno ulože sve svoje napore, neće moći da proizvedu čak ni jednu jedinu ćeliju u tom svom buretu. Jedan naučnik, mešajući nežive supstance, ne može da stvori drugog naučnika. Naravno, samo jedini Bog može da stvori čoveka, ananas, ružu, pauna, tigra, dinju, gazelu, leptira...

Šta misliš, može li jagnje, ljubičica, trešnja, zec, pčela, dinja, mačka, pas, veve-rica, ruža, šljiva, jagoda, riba, slon, žirafa ili lav da nastanu iz tog bureta. Može li neka osoba koja može da misli kao ti, koja se igra kao ti, koja se raduje kao ti, koja voli da sluša lepu muziku kao ti, da čita knjige kao ti, da nastane iz tog bureta?

Naravno da ne! Ne može čak ni naučnik, koji bi brinuo o tom buretu, da nastane iz njega. Ne samo da ne može ni naučnik da nastane iz ovog bureta, već ne može da nastane nijedna od hiljade milijardi ćelija koje sačinjavaju organizam ovog naučnika. Atomi nemaju život. Može li neživa materija da se spoji i proizvede biće koje može da razmišlja, raduje se i razmišlja?

Može li inteligentna osoba da poveruje u jednu takvu priču? Naravno, nijedno biće ne može da nastane iz tog bureta. To je nemoguće, jer bića ne mogu da postanu od nežive materije koja se slučajno sakupi. Bog je stvorio sva bića. Bog je odlučio da stvori ljude, planine, jezera, ovce, lavove i cveće, dok još ništa nije postojalo.

KAKO SU PREMA EVOLUCIONISTIČKOJ PRIČI BIĆA EVOLUIRALA?

Na osnovu teorije evolucije, bića su evoluirala tokom vremena, ili drugim rečima, ona su se razvijala i pokazivala druge osobine, a onda su se pretvarala u druga bića. Na primer, u skladu sa verovanjem evolucionista, gmizavci su, kao rezultat nekih događaja, evoluirali u ptice. Ali, kakvi su to događaji, za koje oni tvrde da postoje, koji su uticali na gmizavce?

Evolucionisti veruju da se evolucija odigrava kao rezultat dva odvojena događaja koji se dešavaju istovremeno, a koji se zovu „mutacija“ i „prirodna selekcija“. U suštini, to nije logično verovanje i nema nikakvu naučnu osnovu. Možda ćeš pitati zašto? Da vidimo zajedno?

ŠTA JE TO PRIRODNA SELEKCIJA?

Najprostije objašnjenje za prirodnu selekciju glasi: Najjači među bićima nastaviće da žive, dok će slabiji izumirati. Da to objasnimo pomoću sledećeg primera: Krdo jelena stalno napadaju neke zveri. U tom slučaju, jeleni će početi brzo da trče i samo najbrži i najjači jeleni uspeće da prežive. Tokom vremena, slabi i spori jeleni potpuno će nestati, pošto će ih njihovi napadači istrebiti. Tada će preživeti samo najzdraviji i najjači jeleni. Posle određenog vremena, krdo jelena biće

sastavljeno samo od snažnih jelena.

Događaji koje smo do sada spomenuli su tačni. Međutim, oni nemaju nikakve veze sa evolucijom. Ali, evolucionisti će i dalje uporno tvrditi da će se jedinke iz krda jelena, nakon stalnog evoluiranja, pretvoriti u drugo biće, u

žirafu, na primer. TO JE POGREŠNO! Bez obzira koliko da je jelen brz, on ne može da se pretvori u drugo biće, u jednog lava ili jednu žirafu, na primer. To se

može dogoditi jedino u bajkama.

Ti si sigurno čitao onu bajku u kojoj se žaba pretvorila u princa. Dakle, žaba može da se pretvori u princa jedino u bajkama. Međutim, u stvarnom životu nemoguće je da se jelen pretvori u lava ili neko drugo biće. Pored toga, evolucionisti, od kojih su mnogi stariji profesori, ipak veruju u takvu priču. Znaš na šta to liči? To je kao kada bi neki dečak čuo bajku u kojoj se žaba pretvorila u princa, i onda

uhvatio žabu i poljubio je, a zatim čekao da ona postane princ.

Možemo zaključiti sledeće: Prirodna selekcija nikada ne može da promeni jednu vrstu životinja (jelena) u drugu vrstu životinja (lava ili žirafu, na primer). Ona jedino može da deluje na jednu grupu živo-

tinja, kao što je krdo jelena, da postanu jači.

ŠTA JE TO MUTACIJA?

Mutacije su negativne promene koje se odigravaju u telima bića. Zračenje ili neka hemijska jedinjenja mogu da izazovu mutacije. Delovanje zračenja i nekih hemijskih jedinjenja na bića uvek su štetna. Na primer, pre oko 65 godina, tokom Drugog svetskog rata, bačena je atomska bomba na grad Hirošimu u Japanu. Atomska bomba oslobađa zračenje koje se širi na sve strane i uzrok je velikog uništenja ljudi. Zračenje doprinosi da većina ljudi ili teško oboli ili umre. Pored toga, ono uništava neke sisteme u ljudskom organizmu, što dalje čini da se njihova deca rađaju bolesna ili kao invalidi.

Sledeći takav događaj desio se u gradu Černobilj 1986. godine. U tom gradu dogodila se eksplozija u nuklearnoj elektrani koja je izazvala zračenje kojim je bio zahvaćen ceo grad i njegova okolna područja. Slično kao i u Japanu, ljudi koji su u tom gradu živeli, kao i njihova deca, postali su invalidi ili su umrli od posledica zračenja.

Sve slike koje vidiš pokazuju kako ljudi i druga živa bića gube svoja svojstva,

jer su pretrpeli mutacije prouzrokovane delovanjem zračenja.

Možda ćeš se pitati kakve to veze ima sa našom temom? Već smo ranije istakli da evolucionisti tvrde da se bića pretvaraju u druge vrste i da je to način na koji ta bića evoluiraju. Na primer, oni tvrde da su se ribe pretvorile u žabe.

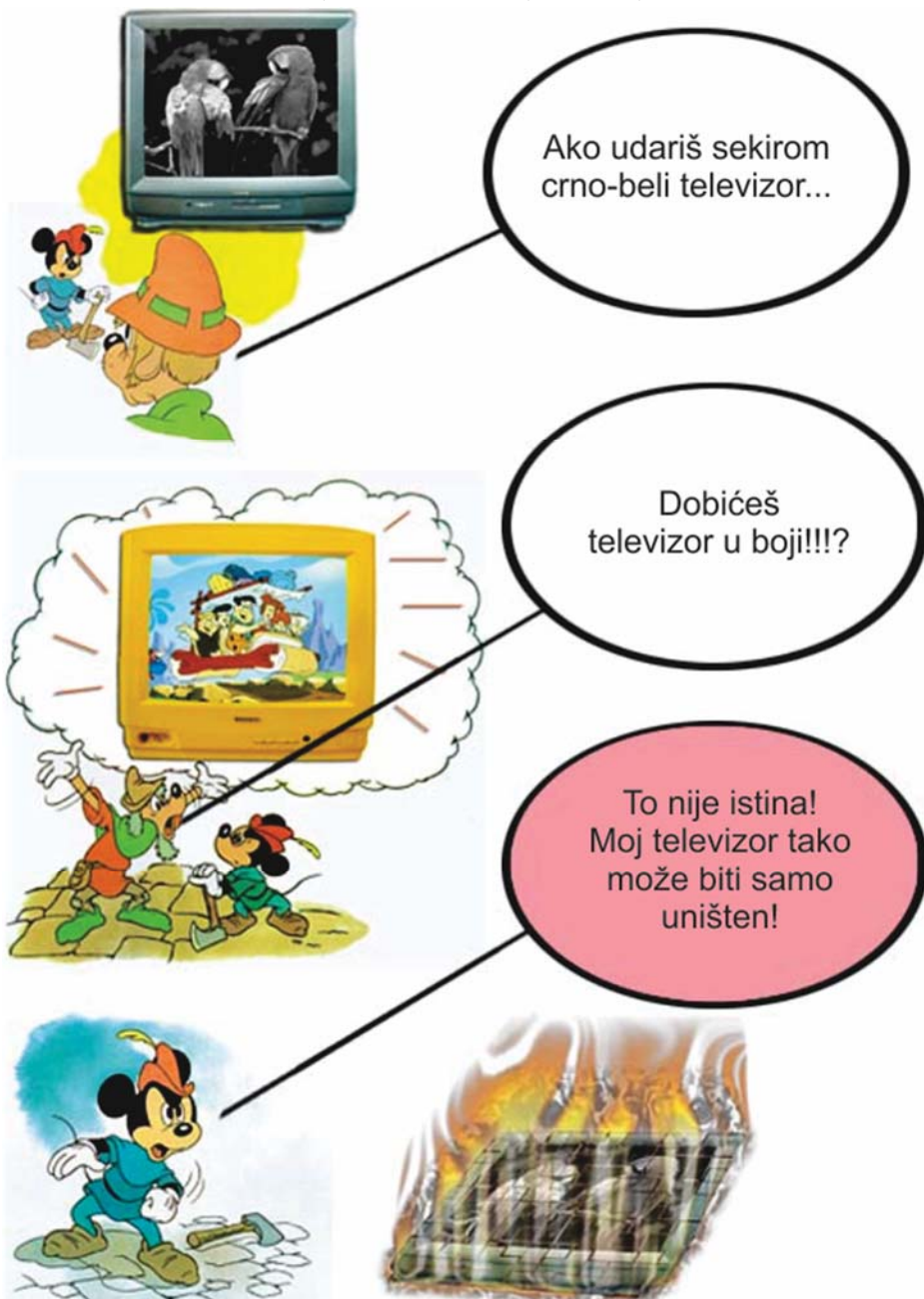
Ako pitaš, kako riba može da se pretvori u žabu, oni će ti odgovoriti: Jednoga dana kod riba su nastupile mutacije, što znači da su one doživele nešto slično onome što su doživela deca u Japanu ili Černobilju koja su bila izložena zračenju.

Telo riba je, kao rezultat tih mutacija, doživelo određene promene i jednoga dana pojavila se žaba, a kasnije i krokodil, koji su nastali od tih riba!

Ovakva tvrdnja je besmislena. Pored toga, kao što smo već naglasili, mutacije uvek nanose štetu bićima. One čine da bića postanu veoma bolesna ili da uginu. Ipak, teorija evolucije i dalje tvrdi da su mutacije učinile da ribe evoluiraju i da se pretvore u gmizavce. Zaista je neobična činjenica koja otkriva u šta sve neki ljudi mogu da veruju.

Kada bi mutacije bile korisne, svi oni koji su preživeli događaj u Černobilju evoluirali bi u mnogo naprednija bića posle dejstva zračenja. U stvari, svako od ovih bića doživelo je negativne posledice događaja u Černobilju, a negativni efekti tog događaja tek će se pokazati.

Evolucionističke tvrdnje možemo da uporedimo sa sledećim primerom: Ako bi u jednoj ruci imao sekiru, i njom počeo da udaraš po crno-belom televizoru, da li bi iz tog posla mogao da dobiješ televizor u boji? Naravno da ne! Ako bi televizor slučajno udario sekirirom, dobio bi razbijenu kutiju. Kao što slučajni udarac sekirirom stvara oštećenje, tako i mutacije oštećuju bića.

Kao što vidiš, mutacije ne mogu jedno biće da pretvore u neko drugo, kao što to tvrde evolucionisti.

Da zaključimo šta smo do sada uočili: Evolucionisti tvrde da je jedna grupa organizama evoluirala u drugu grupu organizama. Oni kažu da je do takvih promena došlo usled delovanja dva procesa - mutacija i prirodne selekcije. Međutim, upravo smo videli da ni prirodna selekcija ni mutacije ne mogu pozitivno promeniti osobine organizama. Štaviše, mutacije stvaraju oštećenja kod organizama, kao što smo na slikama videli.

FOSILI KOJE EVOLUCIONISTI NIKAKO NE MOGU DA NAĐU

Šta je fosil?

Neki organizmi ostavili su svoje otiske posle smrti, a ti otisci, to jest njihovi ostaci, ostali su očuvani posle dugog razdoblja. Međutim, da bi se tako nešto moglo desiti, organizam mora da bude brzo zatrpan. Na primer, ako je nekada neka ptica hodala po zemlji i iznenada se na nju sručila gomila peska tako da je ptica uginula, ostaci te ptice biće sačuvani sve do danas. Na sličan način postoji smola koja se zove „čilibar“ i koju neka drveća izlučuju. Ako se čilibar izlio na neku bubu, ona je uginula u njemu. Kada je čilibar očvrsnuo, buba je kao u nekoj konzervi ostala očuvana tokom dugog vremenskog perioda. Na taj način možemo da proučavamo organizme koji su nekada davno živeli.

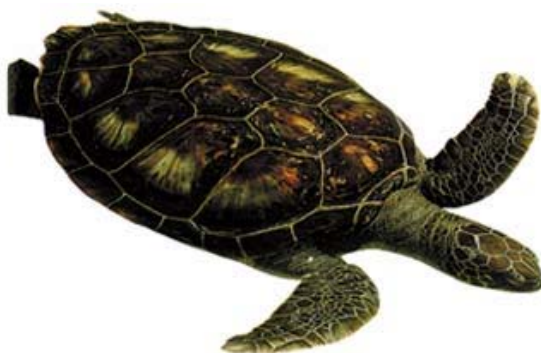
Kao što vidiš, ostaci ovih organizama nazivaju se fosili. Neke od tih fosila možeš da vidiš na sledećim stranama.

ŠTA ZNAČI FOSIL „PRELAZNE VRSTE“?

Jedna od najvećih neistina koju su evolucionisti postavili jesu „prelazne vrste“. U nekim evolucionističkim knjigama te vrste se ponekad nazivaju „prelazne forme“. Kao što znaš, evolucionisti tvrde da su organizmi nastali jedni od drugih. Oni kažu da je prvi organizam slučajno nastao. Tokom vremena, taj organizam

A sequence of five yellow illustrations showing the evolutionary stages of fish. It starts with a starfish, followed by four intermediate forms where the arms gradually transform into a head, tail, and fins, ending with a modern fish. Arrows indicate the progression from left to right.

Fosil kornjače, navodno star 50 miliona godina, i živa kornjača

Fosil raka, navodno star 195 miliona godina, i živi rak

Fosil vilinog konjica, navodno star 150 miliona godina, i živi vilin konjic

Na ovim stranama možeš da vidiš fosile nekih životinja. Pored tih fosila nalaze se slike današnjeg izgleda tih životinja. Kao što možeš da vidiš, nije došlo ni do

kakvih promena kod njih. Danas te životinje izgledaju isto onako kao i kada ih je Bog prvi put stvorio. Nijedna od njih nije se pretvorila u neku drugu vrstu.

Fosili predstavljaju naučni dokaz. To znači da kada pogledamo fosile možemo zaključiti kako su ti organizmi nekada izgledali. Fosili nam pokazuju sledeće: Organizmi nisu nastali jedni od drugih. Svi oni bili su stvoreni odjednom, bez ijedne osobine koja bi nedostajala ili bila defektna. Fosili se nimalo ne razlikuju od današnjih živih primeraka. TO ZNAČI DA IH JE BOG SVE STVORIO.

ŠTA SE DOGODILO TOKOM TAKOZVANOG „KAMBRIJUMSKOG“ PERIODA?

Ranije smo rekli da je Bog stvorio svemir za samo šest dana. Ceo svemir, planete, zvezde i naša Zemlja stvoreni su tokom tih šest dana, pre nekih šest hiljada godina. Prvog dana stvaranja na našoj planeti nije bilo organizama. U danima koji su usledili, Bog je stvorio sva bića na Zemlji: drveće, cveće, ptice, insekte, ribe,

tigrove, leptire, slonove, žirafe...

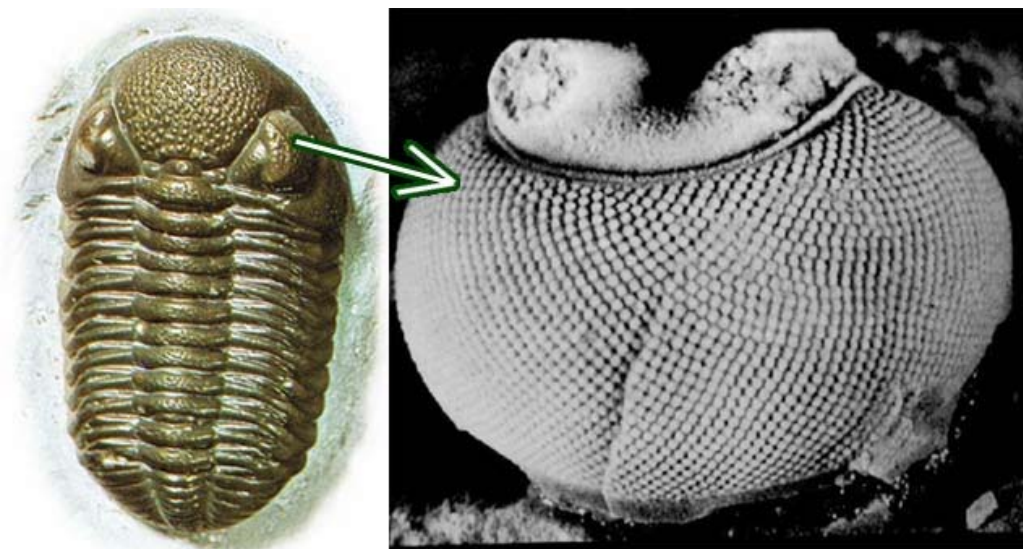
Međutim, šta kažu evolucionisti o tome, kada su se pojavila prva bića? Oni kažu da se to dogodilo tokom perioda koji nazivaju „kambrijum“ i koji je, kako oni tvrde, bio pre oko 500 miliona godina. Prve životinje koje su navodno živjele tokom tog perioda bile su slične glistama, crvima ili morskim zvezdama. Međutim, i kada bi to sve bilo tačno, to bi ponovo bio dokaz u prilog činjenici da je teorija evolucije potpuno pogrešna. Kako?

Te životinje su se navodno iznenada pojavile u

kambrijumu. Pre njih nisu pronađena nikakva bića na našoj planeti koja bi mogla da budu njihovi navodni preci. Činjenica koju priznaju i evolucionisti sastoji se u saznanju da su se ovi organizmi pojavili odjednom i iznenada, a to se može uzeti samo kao još jedan dokaz da ih je Bog odjednom sve stvorio. Ako je teorija evolucije tačna, onda su ovi organizmi morali da evoluiraju veoma polako i

postepeno od jednostavnijih predaka. Međutim, ovi organizmi nemaju nikakve pretke, niti prelazne vrste koje su živele pre njih. Nijedan lovac na fosile (paleontolog) nikada do sada nije pronašao nijednu takvu prelaznu vrstu. Evolucionisti priznaju da fosili pokazuju da su se tokom navodnog kambrijumskog perioda ti organizmi iznenada pojavili, potpuno kompletni, i bez predaka od kojih su navodno evoluirali.

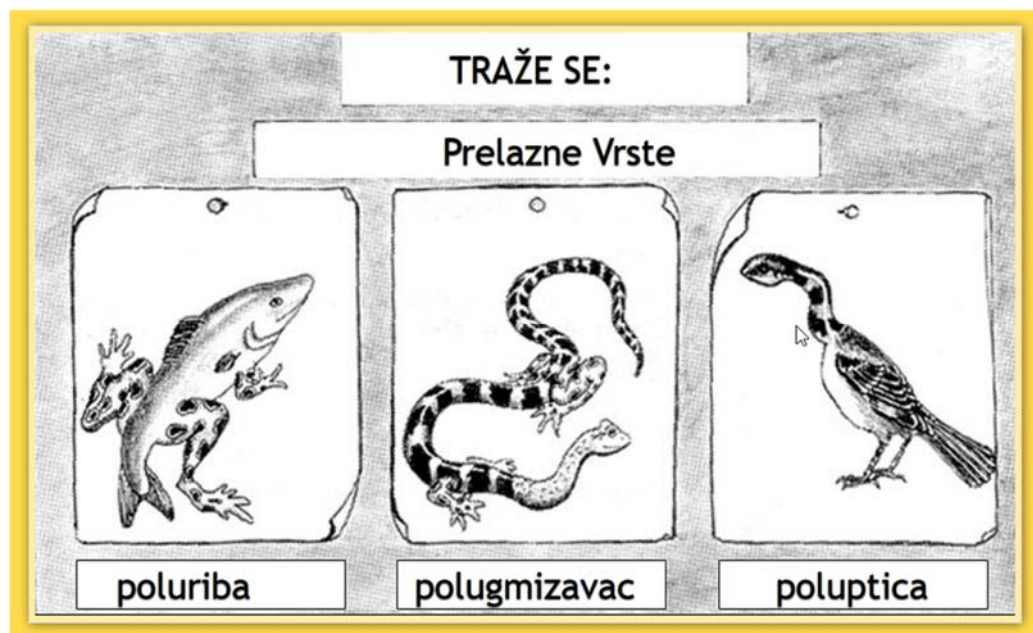
Dakle, Bog je taj koji ih je sve stvorio. Pored toga, ti organizmi imali su veoma specifične osobine. Jedan od tih organizama je „trilobit“ koji danas ne živi jer je izumro. Trilobiti su imali veoma složene i savršene oči. Njihove oči, kao što se može videti na donjoj slici, sastoje se od više stotina sočiva koja su im omogućavala da veoma jasno vide.

Šta misliš, da li su životinje kao što je ova, mogle da nastanu same od sebe? Ako bi, na primer, tvoj mlađi brat došao i rekao: „Sedeo sam juče u svojoj sobi, vrata i prozori bili su zatvoreni, kad odjednom, ispred mene pojavilo se mnoštvo muva. Ne znam odakle su došle, ali je sigurno da su tu odjednom nastale, i to slučajno. Te muve imale su veoma zanimljive i složene oči. Verovatno su i one nastale slučajno.“

Šta bi pomislio u tom trenutku? Verovatno bi pomislio da je tvoj brat još mali da bi mogao da shvati neke ozbiljnije pojave u životu. Međutim, ono što je zaista neverovatno jeste da evolucionisti tvrde da su se mnoge životinje prvi put slučajno pojavile u morima. Oči današnjih muva veoma su slične očima koje su

imale te životinje. To znači da su evolucionisti u svojoj oholosti toliko uporni i ne žele da priznaju i prihvate činjenicu da je Bog stvorio sve organizme. Oni stalno stvaraju nove neistine, nestvarne scenarije i bajke da bi sakrili istinu i udaljili ljude od Boga.

Evolucionisti tvrde da su organizmi evoluirali jedni od drugih, menjajući se tokom više miliona godina. Neki pričaju neprihvatljive priče, kao što je ona o ribi koja je iznenada odlučila da izađe na kopno kada u vodi nije mogla da nađe dovoljno hrane. Šta misliš o tome? Možda riba nije izašla na kopno da traži hranu; možda je izašla na kopno da gleda televiziju, baš kao ova riba na slici. ZAR TO NIJE POTPUNO NELOGIČNO?

Ova tvrdnja koja potiče od evolucionista tako je smešna i neozbiljna da često može da posluži samo kao motiv za crtane filmove. Međutim, evolucionisti i dalje tvrde da su preci svih bića, mačaka, zmija, biljaka, kokošaka i ljudi bili morski organizmi. Čak bi se i dete nasmejalo čoveku koji bi ispričao jednu ovakvu priču.

NESTVARNA PRIČA O TOME KAKO SU SE RIBE PRETVORILE U ŽABE

Evolucionisti kažu da su žabe nastale od riba. Prema ovoj njihovoj priči, jednoga dana, kada je u moru bilo malo hrane, ribe su odlučile da izađu na kopno, i onda su krenule putem pretvaranja, jer su samo tako mogle da prežive na kopnu. Kao što vidiš, to je potpuno neshvatljiva i neprihvatljiva ideja, jer svako zna šta bi se desilo kada bi riba došla na kopno; ONA BI UGINULA!

Da li si ikada išao na pecanje? Razmisli šta bi se dogodilo kada bi upecao ribu, a zatim odlučio da joj sačuvaš život tako što bi je odneo kući i ostavio da živi na tepihu u tvojoj sobi? Kao što smo već rekli, ona bi uginula. Ako bi ponovo otišao na pecanje, i ovoga puta upecao mnoštvo riba, a onda postupio kao sa prvom ribom, šta bi se desilo? Opet bi sve uginule!

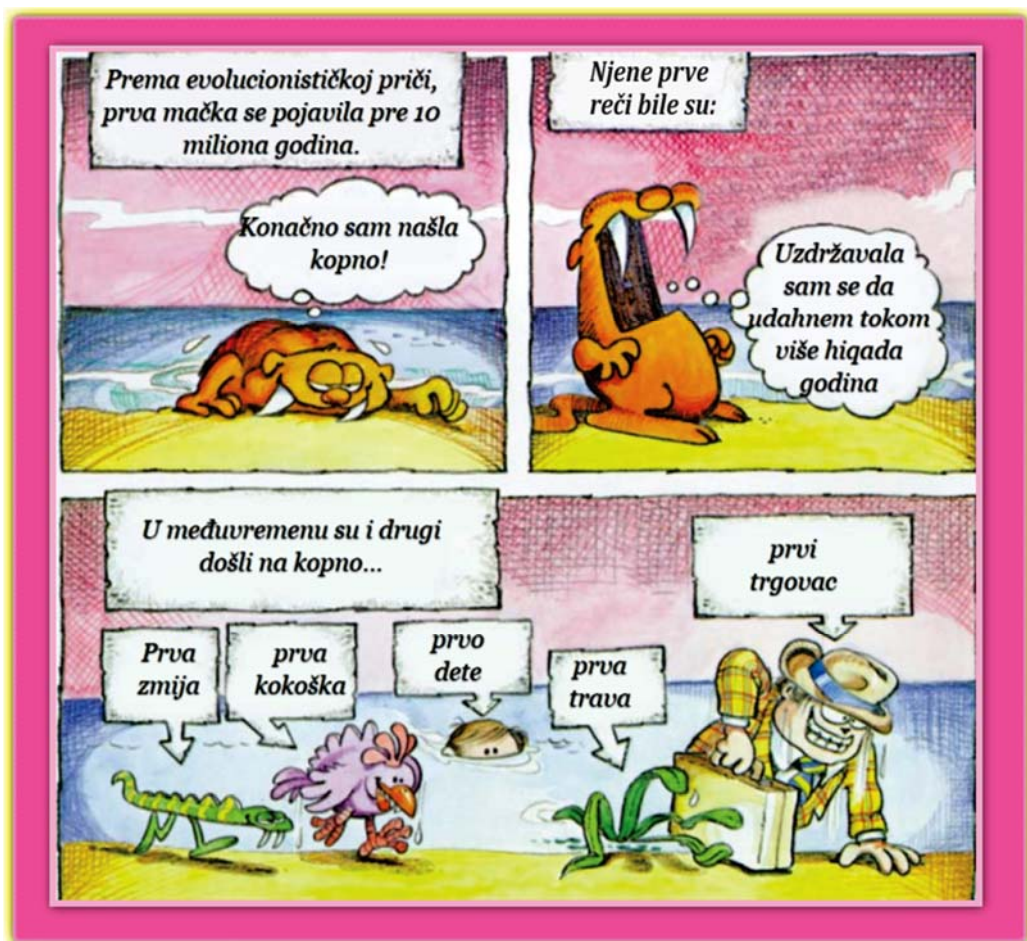
Kao što vidiš, evolucionisti ne prihvataju postojanje takvih pojava. Oni tvrde da bi neka između riba u tvojoj sobi počela iznenada da se menja, pretvara u žabu i nastavlja da živi! **TAKO NEŠTO JE POTPUNO NEMOGUĆE!**

Tako nešto nikada ne može da se desi zbog toga što postoji velika razlika između riba i kopnenih životinja. Navešćemo nekoliko činjenica o potrebama za preživljavanje jedne ribe na kopnu:

1. Riba koristi škrge za disanje u vodi. Međutim, na kopnu ona ne bi mogla da diše pomoću škrge i uginula bi. Na kopnu bi joj bila potrebna pluća. Zamisli, kada bi riba mogla da odluči da izađe na kopno, kako bi se snabdela plućima?

2. Riba nema bubrege kao što imaju bića koja žive na kopnu. Bubrezi su joj potrebni da bi mogla da živi na kopnu. Verovatno bi ona negde pronašla bubrege, kad je već odlučila da izađe na kopno!

3. Riba nema noge, što znači da ne bi mogle da hodaju kada bi dospele na kopno. Kako je onda prva riba, koja je odlučila da izađe na kopno, dobila noge? Očigledno je da je tako nešto nemoguće i da su evolucionističke priče potpuno bez osnova.

Ovo su samo tri elementa od više stotina koje bi riba morala da poseduje da bi mogla da preživi na kopnu.

Pored toga, ako se riba zaista pretvorila u žabu, onda bi trebalo da nađemo milione fosila prelaznih vrsta između riba i žaba. To znači da je postojao veliki broj životinja koje su imale polunoge, polupluća i polububrege. Mi bismo danas mogli da pronađemo njihove fosile. Međutim, takav fosil nikada nije pronađen.

RIBA ZVANA ŠAKOPERKA

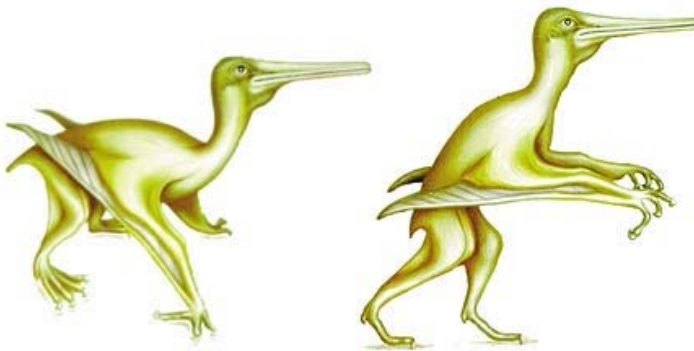
Evolucionisti su više godina tvrdili da riba šakoperka predstavlja prelaznu vrstu koja je pre izvesnog vremena izašla na kopno. U svim svojim knjigama i časopisima prikazuju ovu ribu kao pouzdan dokaz. Smatrali su da je riba šakoperka izumrla i da nije dugo živela. Zbog toga su izneli mnoštvo neistina tokom proučavanja fosila ove ribe.

Ali jednog dana, ribolovci su uhvatili ribu šakoperku svojom mrežom. Posle toga mnogi ljudi upecali su tu ribu. Postalo je očigledno da je šakoperka normalna riba. Štaviše, nije mogla da izađe na kopno, kako to evolucionisti tvrde. Evolucionisti su govorili: „Ova riba je živela u veoma plitkim vodama i zato je bila spremna da izađe na kopno.“ U stvari, šakoperka živi u veoma dubokoj vodi, što znači da ona nije bila prelazna vrsta kako to evolucionisti tvrde. Ona je bila prava riba. Evolucionisti su izneli mnoge neistine, slične ovoj koju smo spomenuli!

BESMISLENO!

Sledeća besmislena tvrdnja koju su izneli evolucionisti jeste ona koja govori o tome kako su nastale ptice. Ova njihova bajka kaže da su gmizavci koji su živeli na drveću počeli da skaču sa jednog na drugo drvo, i dok su tako skakali razvila su im se krila. Jedna druga evolucionistička bajka kaže da su neki gmizavci pokušavali da hvataju muve dok su trčali, tako što su mahali svoji prednjim udovima, i onda su se ti prednji udovi pretvorili u krila.

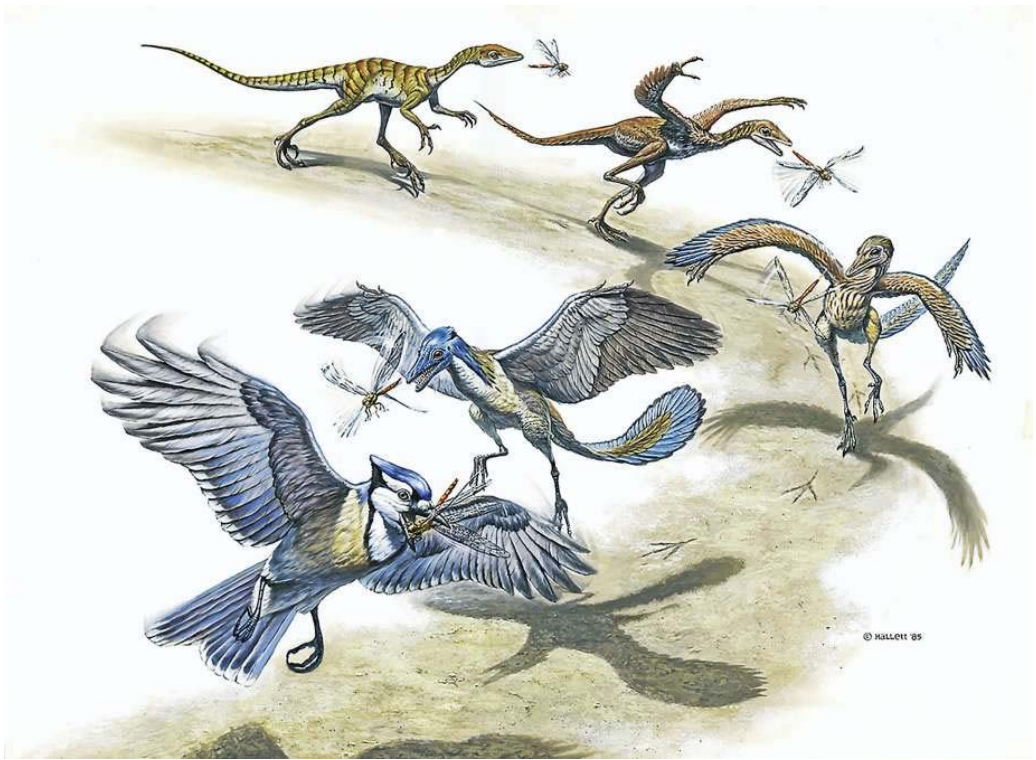
Zar nije smešno zamisliti dinosaurusu kako razvija svoja krila dok trči? Takve prilike mogu se sresti samo u bajkama ili u crtanim filmovima.

Postoji ovde jedna još važnija stvar. Evolucionisti kažu da je ovaj dinosaurus razvio svoja krila dok je pokušavao da hvata muve. Ali, kako su onda muve mogle da lete? Kako su nastala krila kod muve? Umesto da nam objasne kako je dinosaurus počeo da leti, neka nam najpre objasne kako je mala muva počela da leti!

Kao što vidiš, evolucionisti to nikada neće moći da objasne. Kao što smo ranije objasnili, muva je jedan od najboljih letača na Zemlji. Ona može da zamahne krilima 500-1000 puta u sekundi. I kao što si mogao da vidiš, ona može veoma lako da promeni pravac svog kretanja. Bez obzira na to koliko su neistina izmislili evolucionisti, oni još uvek ne mogu da objasne kako su nastala krila kod ptica. O krilima koja ima komarac oni ne žele ni da razmišljaju!

Istina glasi: Bog je stvorio ptice i muve sa krilima i sposobnošću da lete.

Arheopteriks - evolucionisti ga nazivaju prelaznom vrstom - u stvari je prava ptica!

Da navedemo najpre nekoliko razlika između gmizavaca i ptica:

1. Ptice imaju krila, a gmizavci stopala.
2. Ptice imaju perje, a gmizavci krljušti.
3. Ptice imaju jedinstven skeletni sistem. Njihove kosti su šuplje, što ih čini lakšim i omogućava im da lakše lete.

Ovo su samo neke razlike kojih se čovek najpre seti. Postoji mnoštvo drugih razlika između ovih dveju vrsta.

Kao što smo već ranije rekli, ako se neki gmizavac zaista pretvorio u pticu, onda mora da postoji veliki broj živih organizama koji predstavljaju faze tih promena. Ljudi koji tragaju za fosilima verovatno bi bili u prilici da pronađu makar jedan od njihovih fosila. To jest, morali su da postoje i budu pronađeni organizmi sa polukrilima, poluperjem i polukrljuštima na svom telu, polukljunom i poluuštima. Ali nijedan takav fosil nije pronađen nigde na Zemlji. Fosili koji su pronađeni pripadaju ili potpunim gmizavcima ili potpunim pticama. To znači da ptice nisu evoluirale od gmizavaca. Bog je stvorio ptice kao što je stvorio i sva druga bića.

Međutim, pošto evolucionisti to neće da prihvate, oni pokušavaju da ubede

ljude uz pomoć neistina. Kako?

Oni su pronašli fosil ptice zvane arheopteriks i onda su objavili da ta ptica predstavlja prelaznu fazu između dinosaurusu i ptice. Pored toga, još su dodali: „Arheopteriks je predak svih ptica.“ Po njima, ovo je bio organizam koji liči na pticu, a u stvari je poludinosaur.

Međutim, to je potpuno netačno. ARHEOPTERIKS JE POTPUNA PTICA! I to zato što:

1. Arheopteriks je imao perje kao i današnje ptice.
2. Arheopteriks je imao istu grudnu kost za povezivanje krila kao i druge ptice koje lete.
3. Arheopteriks ne može biti predak ptica, pošto sada i sami evolucionisti priznaju da su pronašli mnogo starije fosile ptica.

DA LI OVAKO NEŠTO MOŽE DA SE DOGODI?

Kao što znaš, delfini i kitovi se nazivaju morskim sisarima. Ovi organizmi, iako žive u vodi, razmnožavaju se kao i sisari na kopnu. Sa druge strane, ribe se razmnožavaju pomoću jaja. Kako su onda nastali morski sisari? Očigledno da ih je Bog stvorio. Međutim, evolucionisti ne žele da prihvate ovu činjenicu. Oni ne mogu da objasne kako su nastali delfini i kitovi. Čarls Darwin (čovek koji je razvio teoriju evolucije) je napisao u svojoj prvoj knjizi o teoriji evolucije nešto slično sledećoj izjavi: Medvedi koji su ušli u vodu da love ribu, pretvorili su se u kitove. Da, dobro si pročitao! On je tvrdio da su se medvedi pretvorili u kitove dugačke više desetina metara, nakon dužeg perioda plivanja u moru.

Šta ti misliš, da li je moguće da se medved pretvori u kita posle dužeg plivanja u moru? Onda bi se i ljudi, na taj način i prema toj priči, mogli pretvoriti u morske sisare? Zar to nije smešno?

Postoje izmišljeni procesi koji mogu da se dogode samo u pričama. Na primer, u pričama postoje sirene. Sirene su poluljudi i poluribe. Verovatno su evolucionisti još uvek pod utiskom priča o sirenama!

EVOLUCIONISTIČKA PRIČA O LJUDIMA

Tvrdnje koje iznosi teorija evolucije ovde se ne završavaju. Ona tvrdi da su ljudi evoluirali od majmuna, odnosno da su majmuni čovekovi preci.

Međutim, ni Darwin, niti bilo koji drugi evolucionista, nemaju nikakav dokaz kojim bi mogli da potkrepe ovu svoju tvrdnju. Takva tvrdnja je potpuno besmislena.

U suštini, razlog zbog kojeg propagiraju jednu takvu teoriju ogleda se u cilju da ljudi zaborave da ih je Bog stvorio. Ako ljudi poveruju da su slučajno nastali i da su njihovi preci bile životinje, tada neće osećati nikakvu odgovornost prema Bogu. U stvari, to će doprineti da zaborave sve duhovne i moralne vrednosti, i da postanu sebična bića okrenuta isključivo sebi. Sebični ljudi gube divna osećanja kao što je ljubav prema otadžbini, svome narodu i svojoj porodici. Kao što vidiš, evolucionisti pokušavaju da ljude udalje od ovakvih osećanja privrženosti i zato forsiraju teoriju evolucije. Njihov cilj je da učine da ljudi zaborave Boga. S takvim ciljem svima govore: „Bog te nije stvorio. Ti si postao od majmuna, to jest, ti si samo napredna životinja.“

Bog je stvorio ljude. Kada se čovek uporedi sa drugim bićima, on ostaje jedino stvorenje koje može da priča, razmišlja, raduje se, odlučuje; on ima inteligenciju, može da stvara civilizaciju i komunikaciju. Bog je sve ove osobine podario ljudima.

Nijedan majmun, niti bilo koje drugo stvorenje, ne može da govori, razmišlja ili odlučuje na način kao što to mi ljudi možemo.

EVOLUCIONISTI NE MOGU DA DOKAŽU DA SU LJUDI POSTALI OD MAJMUNA

Za nauku je veoma važno da ima i iznese „dokaz“. Ako izneseš neku tvrdnju i želiš da u nju i drugi veruju, tada treba da ponudiš i neki dokaz. Na primer, upoznaješ se sa nekim čovekom i kažeš mu: „Ja se zovem Marko.“ Taj čovek može da kaže: „Ja ne verujem da se ti zoveš Marko.“ U tom slučaju treba da dokažeš da se

zoveš Marko. Šta će biti tvoj dokaz? Tvoja đaćka knjižica, ili tvoj pasoš, ili tvoj izvod iz knjige rođenih, ili možda tvoja preplatna karta za autobus, biće tvoj dokaz. Ako nešto od toga pokažeš ovom čoveku, on će morati da ti veruje.

A sada da ti iznesemo jedan naučni primer. Poznati naučnik Isak Njutn, koji je davno živio, tvrdio je da postoji nešto što se zove „gravitacija“ Zemlje. Onima koji su ga pitali kako to zna, on je odgovorio: „Kada jabuka pada sa drveta, ona pada na zemlju. Ona ne ostaje u vazduhu.“ To znači da postoji sila koja privlači jabuku zemlji i on je tu silu nazvao „gravitacija“.

Tako i evolucionisti treba da pokažu neki dokaz da bi svoje teorije učinili verodostojnim. Na primer, teorija evolucije tvrdi da su ljudi nastali od majmuna. Mi treba da im postavimo pitanje: Odakle vam takva ideja i da li imate neki dokaz za to?

Ako su ljudi postali od majmuna, onda bi trebalo kao dokaz da nađemo fosile organizama koji su poluljudi i polumajmuni. Međutim, takav fosil do danas nije pronađen. Do sada su pronađeni samo fosili ljudi i majmuna. To znači da **EVOLUCIONISTI NEMAJU APSOLUTNO NIKAKAV DOKAZ DA SU LJUDI POSTALI OD MAJMUNA.**

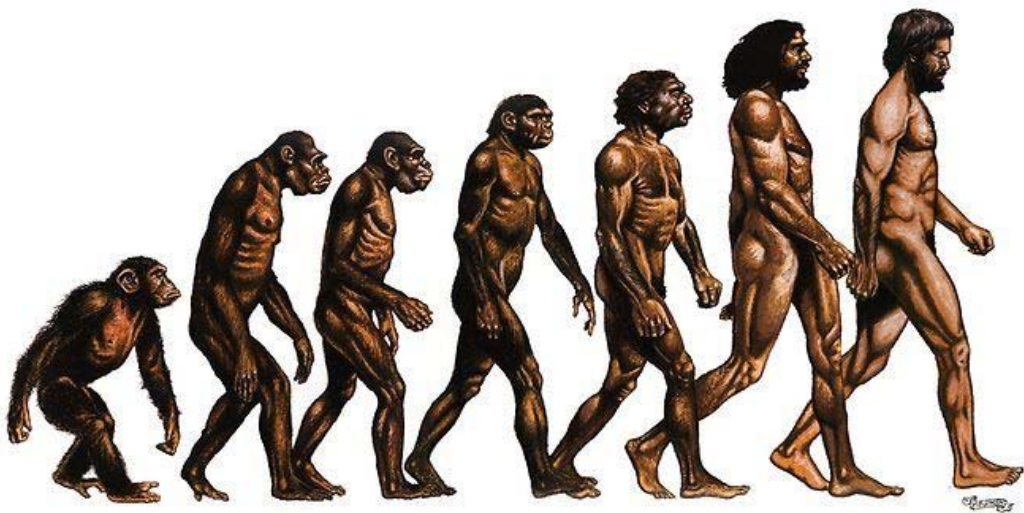
Međutim, evolucionisti, ipak, pokušavaju da uvere ljude u svoje tvrdnje uz pomoć naročitih scenarija. Kako?

NEKI EVOLUCIONISTIČKI SCENARIJI:

1. Evolucionisti prikazuju fosile izumrlih majmunskih vrsta kao da pripadaju organizmima koji su poluljudi i polumajmuni.

Verovatno si video slike kao što je ova gore. Kao što vidiš, evolucionisti prikazivanjem ovakvih slika pokušavaju da zbune ljude. U stvari, takvi organizmi nikada nisu postojali. U prošlosti oni su bili ili potpuni ljudi ili kompletni majmuni, baš kao što danas možemo videti. Niko od poluljudi i polumajmuna, prikazanih na gornjoj slici, nikada nije postojao. To nije moglo da se dogodi. Kao što smo

ranije rekli, nije pronađen nijedan fosil koji bi tako nešto potvrdio.

Međutim, evolucionisti stalno izmišljaju nove scenarije koji se odnose na ovo pitanje. Na primer, kada prikazuju fosil koji pripada nekoj izumrloj vrsti majmuna, oni kažu da je u pitanju fosil organizma koji se nalazi između majmuna i čoveka. Pošto su ljudi često vrlo malo obavešteni o tom problemu, mnogi od njih veruju onome što evolucionisti pričaju.

2. Evolucionisti prikazuju fosile ljudi koji pripadaju različitim rasama, kao da su to fosili organizama polumajmuna i poluljudi.

Kao što znaš, postoji mnogo različitih naroda na Zemlji. Postoje ljudi koji pripadaju narodima kao što su afrički narodi, Kinezi, Indijanci, Turci, evropski narodi, Arapi i mnogi drugi. Očigledno je da ljudi koji pripadaju različitim narodima imaju različite osobine. Na primer, Kinezi imaju kose oči, neki Afrikanci imaju veoma tamnu kožu i veoma kovrdžavu kosu. Kada vidiš jednog Indijanca ili jednog Eskima, odmah znaš da pripadaju narodima koji se razlikuju od tvoga. U dalekoj prošlosti postojali su ljudi koji su pripadali različitim narodima i neke njihove osobine možda su bile drugačije u poređenju sa savremenim ljudima.

Na primer, lobanje ljudi koji su pripadali rasi neandertalaca bile su veće od lobanja današnjih ljudi. Njihovi mišići bili su jači kada se uporede sa našim.

Međutim, evoluiconisti koriste razlike između ove rase i današnjih ljudi da bi ubedili ljude u svoje priče. Na primer, kada pronađu fosil lobanje neandertalca, oni kažu: „Ovo je lobanja čovekovih predaka koji su živeli pre više desetina

hiljada godina.“ Nekada su pronađeni fosili lobanja manjih u poređenju sa prosečnom veličinom lobanje današnjih ljudi. Kada pronađu takve fosile, oni kažu: „Onaj kome je pripadala ova lobanja bio je na putu razvoja od majmuna do čoveka.“

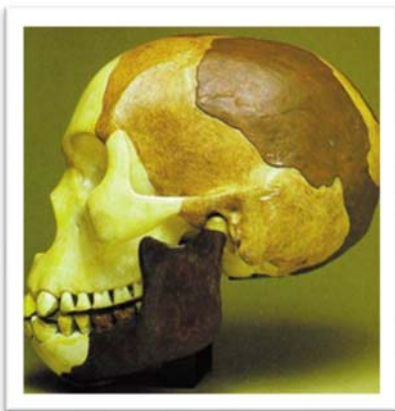

U stvari, čak i danas postoje ljudi koji pripadaju različitim narodima koji imaju manje lobanje od prosečnih. Na primer, veličina lobanje Aboridžina je veoma mala. Ali to ne znači da su oni polumajmuni i poluljudi. Oni su normalni ljudi baš kao i ti i sva druga ljudska bića.

Prema tome, možemo zaključiti da fosili, koje evolucionisti prikazuju kao dokaze da su ljudi evoluirali od majmuna, pripadaju ili vrstama majmuna ili ljudskim rasama koje su izumrle. To znači da poluljudi i polumajmuni nikada nisu postojali.

NAJVEĆE PREVARE EVOLUCIONISTA:

1. Prevara zvana Pildaunski čovek

Godine 1912, evolucionisti su pronašli fosil jedne kosti donje vilice i jednog dela lobanje. Ta kost donje vilice izgledala je kao da pripada majmunu, a deo lobanje ličio je na onaj kao kod čoveka. To jest, prema evolucionistima to je bio polučovek i polumajmun. Za ove delove kostiju tvrdili su da su stari 500 hiljada godina i da dokazuju da su ljudi evoluirali od majmuna.

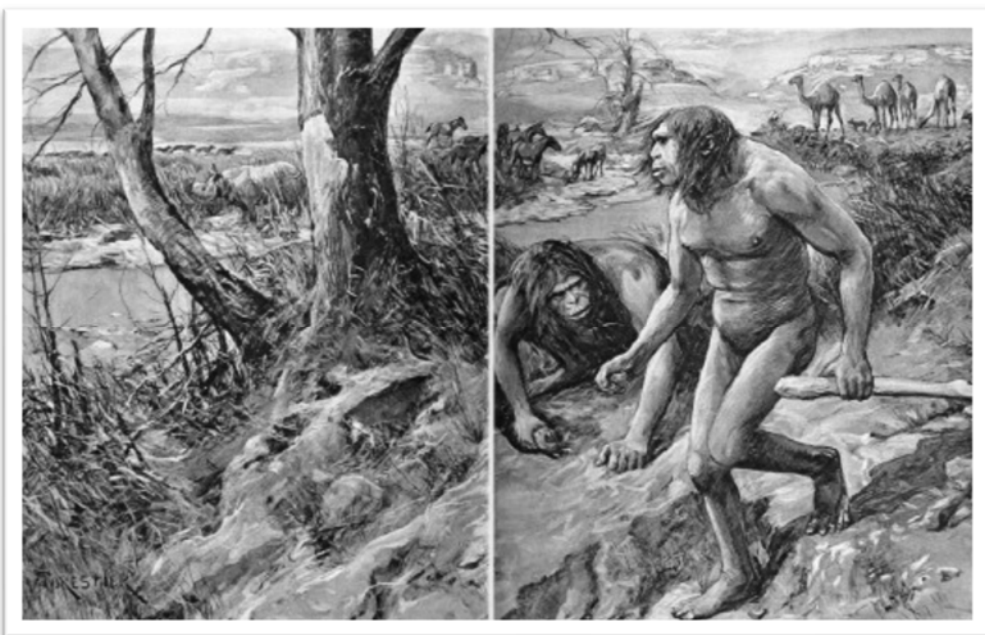
Te kosti prikazivane su kao dokazi za

evoluciju, tokom skoro 40 godina, u različitim muzejskim postavkama širom sveta. Međutim, 1949. godine, te kosti bile su ponovo ispitivane i postignuti su veoma iznenađujući rezultati. Kost donje vilice nije bila stara 500 hiljada godina, već samo 2 ili 3 godine. A kost lobanje pripadala je fosilu običnog čoveka koji je bio star nekoliko hiljada godina.

Istina je tako izašla na videlo: Neki ljudi spojili su kost vilice majmuna sa starom ljudskom lobanjom i premazali ih nekim hemikalijama da bi izgledale što starije. Pošto evolucionisti nisu mogli da pronađu fosil polučoveka i polumajmuna, oni su pokušali da načine lažan fosil. Ovaj događaj zabeležen je u naučnoj istoriji kao najveća prevara učinjena od strane naučnika.

2. Prevara zvana Čovek iz Nebraske

Godine 1922. pronađen je fosil jednog zuba. Evolucionisti su tvrdili da ovaj zub poseduje osobine i čoveka i majmuna. Posle toga, na osnovu tog zuba, bila je napravljena slika zamišljenog stvorenja koje je predstavljalo prelaz između majmuna i čoveka. Evolucionisti se na tome nisu zaustavili, otišli su još dalje i naslikali celu porodicu ovog zamišljenog stvorenja.

Svi ovi crteži bili su zasnovani samo na ovom jednom zubu... A sada za trenutak razmisli. Ako bi tebi ispao jedan zub, i onda neko ko te nikada nije sreo uzeo

taj zub i tvrdio da može precizno da nacрта tvoj lik posmatrajući ovaj tvoj zub, da li bi mu poverovao? Zar ti ne bi zvučalo kao prevara ako bi on tvrdio da tako može da naslika ne samo tebe, već i celu tvoju porodicu? Očigledno da je potpuno besmisleno pokušavati da se naslika neko stvorenje i njegova porodica samo posmatranjem jednog zuba.

Godine 1927. učinjeno je zapanjujuće otkriće. Pronađeni su svi delovi skeleta stvorenja kome je pripadao taj zub. Zub nije pripadao ni čoveku, ni majmunu. On je pripadao svinji... Ovaj događaj predstavljao je pravi slom za evolucioniste.

DOKAZ DA LJUDI NISU POSTALI OD MAJMUNA:

1. Evolucionisti su pronašli fosile ljudi koji su navodno veoma davno živeli. Ti ljudski fosili pokazuju da se ne razlikuju kada se uporede sa današnjim ljudima. Štaviše, period u kome su ti fosili nastali jeste period za koji oni tvrde da ljudi tada još nisu postojali. Tada su navodno postojali samo čovekovi majmunski preci.

Na primer, za vreme iskopavanja u jednoj pećini u Španiji, pronađen je fosil deteta koje je navodno živelo pre 800 hiljada godina. Kostić lica tog deteta imale su iste osobine kao lica današnje dece. Međutim, kako evolucionisti kažu, pre navodnih 800 hiljada godina ljudi nisu postojali. Ali, kada je ovaj fosil pronađen u Španiji, bilo je jasno da su ljudi postojali kao ljudi od trenutka kada su stvoreni. Nikada nije živelo nijedno stvorenje koje je bilo polumajmun i polučovek.

2. Evolucionisti su otkrili ostatke kamene kolibe. Kada su određivali njenu starost, došli su do zaključka da je ona navodno stara 1,5 miliona godina. To znači da su ljudi, koji su navodno živeli pre 1,5 miliona godina, bili civilizovani. Oni su bili pravi ljudi kao i mi. To ponovo čini besmislenim tvrdnje evolucionista, kao što je ona da su ljudi evoluirali od majmuna tako što su prvo živeli primitivni ljudi (polumajmuni, poluljudi), i da su oni kasnije evoluirali u današnje ljude.

3. Jedan od navodno najstarijih fosila koje su pronašli evolucionisti, jeste onaj pod imenom Toskana Kid, za koji tvrde da je star 1,6 miliona godina. Kada je ovaj fosil bio detaljnije proučen, bilo je otkriveno da je pripadao ljudskom detetu starom 12 godina, i da bi ono postiglo visinu od 180 centimetara da je dostiglo punu zrelost. Samo ovaj fosil, sa svojom potpunom sličnošću današnjim ljudskim skeletima, bio je dovoljan da ospori verovanje da su ljudi nastali od majmuna.

4. Ljudi su jedina stvorenja među svim bićima koja mogu uspravno da hodaju na dve noge. Životinje kao što su konji, psi i majmuni imaju četiri noge, a

životinje kao što su zmije, krokodili i gušteri puze po zemlji.

Teorija evolucije tvrdi da su navodno pre nekoliko miliona godina četvoro-
nožni majmuni promenili svoj način hoda u pogrbljeni položaj. Majmuni su
nastavili da pogrbljeno hodaju, sve dok jednog dana njihov način hodanja nije
postao potpuno uspravan. Formiranje ljudskog oblika hodanja bilo je rezultat te
promene. Ovakve tvrdnje u teoriji evolucije nisu zasnovane ni na kakvim nauč-
nim dokazima, već na potpunim pretpostavkama. Proučavanja koja su izvršili
naučnici poslednjih godina dokazuju da su ovakve tvrdnje evolucionista naučno
potpuno besmislene!

*Nemoguće je da se majmuni, koji hodaju pogrbljeno na četiri noge,
pretvore u ljude koji hodaju uspravno na dve noge.*

Proučavanja su pokazala da organizmi najbolje koriste svoju energiju kada ho-
daju na 2 ili 4 noge. Organizmi koriste dva puta više energije kada pokušavaju da
hodaju pogrbljeno i suprotno od njihovog prirodnog položaja.

Dakle, zašto bi majmuni hodajući trošili dva puta više energije, i to tokom

nekoliko hiljada godina? To bi bilo isto kao kada bi odrastao čovek pokušao da puzi sa velikim teretom na svojim leđima. Ili bi možda ti, dok ugodno hodaš na svoje dve noge, iznenada odlučio da zastaneš i nastaviš hodaње na svojim dlانovima? Jasno je da nijedan organizam neće promeniti svoj način kretanja koji mu je najugodniji. Bog je stvorio čoveka sa sposobnošću da se kreće na najugodniji način.

Možemo zaključiti da teorija evolucije ne može da odgovori na pitanje: „Zašto su četvoronožni majmuni odlučili da jednoga dana počnu da hodaju na dve noge?“

NAJVEĆA RAZLIKA

Najveća razlika između čoveka i majmuna ogleda se u tome što ljudi imaju razum, a majmuni ga nemaju. Ljudi poseduju znanje, mogu da razmišljaju, razgovaraju i prenose svoje misli drugima koristeći smisleno sastavljene rečenice, da donose odluke, da osećaju, razvijaju umetnost, da crtaju, komponuju melodije, da sviraju i iskazuju ljubav i moralne vrednosti. Sve ove spomenute osobine odnose se samo na čoveka. Životinje ne poseduju ove osobine.

Evo još jednog od brojnih pitanja na koje evolucionisti ne mogu da odgovore. Da bi ličio na čoveka, jedan majmun je morao da pretrpi veliki broj fizičkih promena i dobije druge osobine koje poseduje čovek. Da li u prirodi postoji neka sila koja može dati bilo kome majmunu takve sposobnosti kao što su slikanje, razmišljanje i komponovanje? Naravno da ne!

Bog je stvorio samo ljude sa takvim sposobnostima, a životinjama nije dao takve osobine. Čovek je i dalje čovek od onoga dana kada je njegova vrsta stvorena. Ribe su oduvek bile ribe, a ptice su oduvek bile ptice. Nijedan organizam nije predao nekoj drugoj vrsti organizma. Bog je stvoritelj svih ljudi i svih bića.

Razlog zbog koga evolucionisti tvrde da su ljudi nastali od majmuna nalazi se u fizičkoj sličnosti koja postoji između njih. Međutim, postoje i drugi organizmi na Zemlji koji su po nekim osobinama mnogo sličniji ljudima nego majmuni.

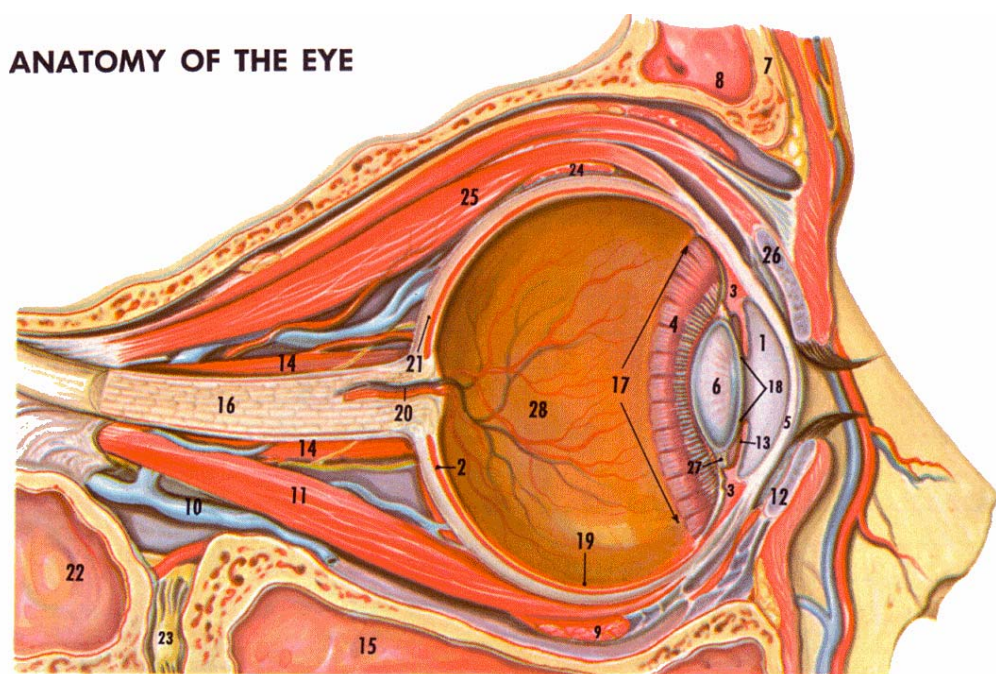
Postoji papagaj koji može da priča. Oktopusi imaju oči koje su veoma slične ljudskim. Mačke i psi slušaju i prate pokrete, baš kao i ljudi. Šta bi pomislio ako bi ti neko rekao da su ljudi nastali od psa, ili od papagaja, ili od oktopusa?

Kao što vidiš, nema nikakve razlike između ovakvih ideja i onoga što pričaju evolucionisti.

NEPRELAZNE PREPREKE ZA DARVINA I EVOLUCIONISTE

Kao što smo na početku ove knjige rekli, oko predstavlja veoma savršen i složen organ. Oko je sastavljeno od više od 40 delova, i ono ne može da funkcioniše ako neki od tih delova nedostaje.

Svaki od tih malih delova poseduje tako komplikovane detalje da je nemoguće da su oni slučajno nastali. Ako samo jedan od njegovih delova nedostaje, na primer sočivo, oko ne bi moglo da funkcioniše. Štaviše, ako bi sočivo oka i zenica zamenili svoja mesta, oko opet ne bi moglo da funkcioniše.

Čak je i suza, koja na prvi pogled izgleda kao veoma jednostavna tečnost, neophodna za funkcionisanje oka. Oko koje ne bi moglo da proizvodi suze, veoma brzo bi se osušilo i postalo slepo. Pored toga, suze imaju posebne osobine pomoću kojih štite oči od štetnih mikroorganizama.

Struktura oka podseća na automobil. Postoje brojni delovi od kojih je sastavljen jedan automobil. Ako svi delovi budu postavljeni na svoja mesta, a nedostaje

samo pedala za gas, automobil neće moći da se vozi. Ili ako se jedna od žica u motoru prekine, automobil neće biti u voznom stanju. Oči su slične automobilu; ne mogu da funkcionišu ako im samo jedan deo nedostaje.

Međutim, evolucionisti nisu u stanju da objasne kako su nastale oči. Pokušaj da razmisliš, da li je moguće da se od 40 različitih delova slučajno oblikuje funkcionalna celina u isto vreme i na istom mestu? To bi značilo da su zenica, sočivo, mrežnjača, očni kapci, očni kanali i ostali delovi mogli da nastanu srećnim slučajem i da se spoje sami od sebe. To je, naravno, nemoguće!

Ako bi neko rekao da su motor, pedala za gas, točkovi, kočnica, branici, prtljažnik i mnogi drugi delovi automobila nastali slučajno, sakupili se sami od sebe i formirali automobil, pomislili bismo da taj pripovedač nije pri zdravoj pameti!

Struktura oka je mnogo složenija i savršenija nego ona u automobilu. Zato i moramo da se čudimo nelogičnostima iskazanim u raznim evolucionističkim teorijama.

Darvin nije bio u stanju da shvati kako je postalo oko i zato je rekao: „Kada razmišljam o oku, počinjem da gubim nadu u svoju teoriju.“ Autor teorije evolucije postao je bespomoćan kada se suočio sa savršenom strukturom oka.

DARVIN NIJE ŽELEO DA RAZMIŠLJA O PAUNOVOM PERJU

Da li si ikada izbliza posmatrao perje neke ptice? Perje ptica odlikuje se veoma složenim osobinama koje ptici pomažu da leti. Perje svake vrste ptica ima drugačiju boju i zaista uživamo kada ih posmatramo. Na primer, predivno paunovo perje ljudi često koriste kao motiv na svojim slikama. Međutim, postojao je neko kome se nije sviđalo perje ptica, a naročito paunovo perje. To je bio Čarls Darwin. Njemu se ono nije sviđalo samo zbog toga što je verovao da je slučajno postalo. Lepota tog perja je tako veličanstvena da čovek ne može verovati da je ono

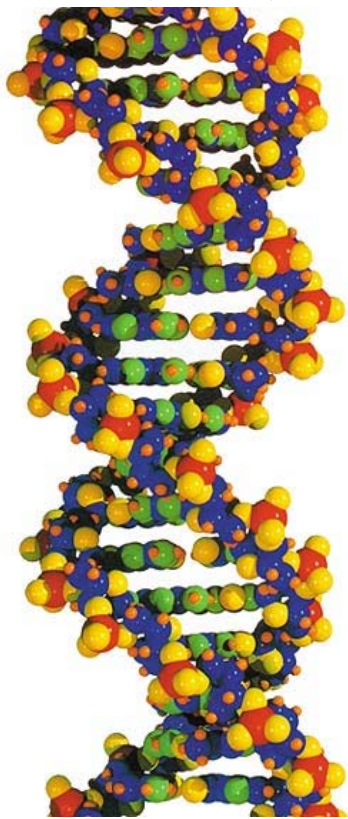
slučajno postalo. O tom perju Darwin je ovako rekao: „Postoje neke strukture u prirodi koje me uznemiravaju. Na primer, kada ugledam paunovo perje, samo što se ne razbolim.“

Bog je stvorio raskošnu lepotu paunovog perja da bismo mogli da uživamo u njemu. Međutim, Darwin je istakao da se „razbolevao“ uvek kada ga je ugledao, jer nije želeo da veruje u istinu.

DNK - SKLADIŠTE PODATAKA O NAŠEM TELU

Već smo ranije naglasili da u ljudskom telu postoji nekoliko hiljada milijardi ćelija. U svakoj od tih ćelija nalaze se podaci o svim osobinama karakterističnim za određenu osobu. Ali, ono što još nismo rekli jeste gde su svi ti podaci uskladišteni unutar jedne ćelije.

U jedru svake ćelije nalazi se molekul pod nazivom DNK. DNK sadrži sve informacije o ljudskom telu. Svi podaci, kao što su boja tvoje kose i tvojih očiju, tvoji unutrašnji organi, način na koji vidiš, tvoja visina, smešteni su u tvom DNK. Ti podaci mogu se šifrovati korišćenjem četiri različita slova: A, T, G i C. Svako od ovih slova predstavlja prvo slovo imena njihovog molekula. Ova četiri slova, poređana različitim redosledom, mogu formirati različite podatke. Možeš ih uporediti sa azbukom. Na primer, u našoj azbuci postoji 30 slova, a različite reči formiraju se pomoću različitih kombinacija ovih slova.

U DNK se nalazi velika količina informacija. Da bi lakše mogao da shvatiš veličinu obima tih informacija, napravićemo sledeće poređenje: Kada bismo hteli da celokupnu informaciju iz DNK prenesmo na papir, dobili bismo veliku biblioteku od 900 knjiga, od kojih bi svaka imala po 500 strana. Ta biblioteka imala bi dužinu jednog fudbalskog igrališta. Međutim, sve to znanje smešteno je u jednom malom molekulu koji čak ne možemo ni da vidimo svojim okom.

Ko je sve te informacije stavio u DNK? Ko je mogao sve to tako uspešno da spakuje? Evolucionisti nemaju izbora i nastavljaju da ponavljaju staru priču: „Sve je to nastalo slučajno.“ Međutim, nije moguće da nešto tako složeno slučajno nastane.

Izneli smo upoređenje DNK sa bibliotekom. Rekli smo da su podaci koji se nalaze u DNK dovoljni da ispune mnoštvo tomova koji bi formirali biblioteku

dugačku kao jedno fudbalsko igralište. Kada bi video jednu takvu biblioteku, da li bi poverovao da su podaci u svim tim enciklopedijama bili zapisani kao rezultat slučajnosti? Ili bi pre pomislio da su oni zapisani od strane učenih ljudi i naučnika, i da ih je odštampana neka štamparija? Očigledno da ovo drugo predstavlja tačan i logičan odgovor.

Da li se može prihvatiti izjava u kojoj evolucionisti kažu da je DNK nastao slučajno? To liči na izjavu slične prirode u kojoj bi neko rekao: „U eksploziji koja se desila u štampariji svi tomovi ovih knjiga nastali su sami od sebe.“ Ili, zamisli da sediš za svojim stolom u školi i čitaš iz svoje knjige neku priču. I ako bi se u jednom trenutku zapitao ko je napisao tu priču u knjizi, tvoj prijatelj bi ti ovako odgovorio: „Pre izvesnog vremena na tom papiru se nalazila bočica sa mastilom. Kada se slučajno prosula po papiru nastala je ova priča!“ Zar posle takvog odgovora ne bi pomislio da se tvoj prijatelj šali?

Evolucionisti tvrde nešto što je potpuno neprihvatljivo.

Ako čak ni jedna jedina strana ne može biti napisana bez pisca, takođe ni jedna ogromna baza podataka kao što je DNK ne može slučajno nastati.

Bog, koji ima najveću moć, i koji može da napravi sve, koji je stvorio šume i doline i sve što je u njima, stvorio je takođe i DNK.

BOG JE STVORITELJ SVEGA

Naš Bog je stavio milijarde informacija u jedan tako mali prostor koji mi svojim očima ne možemo ni da vidimo.

Bog je stvorio nas, naše oči, našu kosu i naše ruke.

On je, takođe, stvorio našu porodicu, roditelje, braću, sestre, prijatelje, učitelje.

Bog je stvorio za nas hranu koju volimo, hranljive sastojke koji se nalaze u sokovima i zdravim kolačima, voće i povrće koje nas čini zdravim i jakim. Bog je stvorio sve te potrebne hranljive sastojke da nam bude dobro i da budemo zdravi.

Bog nam je, takođe, dao osećaj za ukus i miris. Da nam nije dao sve te osobine, mi ne bismo mogli da osetimo ukus hrane koju jedemo. Bilo bi nam svejedno da li jedemo kolače ili krompir. Međutim, Bog nije stvorio samo lepu i ukusnu hranu, već nam je dao mogućnost da uživamo u njoj.

Sigurno da u tvom životu ima puno stvari koje ti se sviđaju, u kojima uživaš i koje te raduju. To može biti kolač koji jedeš, neka igračka ili igra koju voliš da igraš, ili izlet sa roditeljima i prijateljima koje voliš. Nikada ne bi trebao da zaboraviš da ti je Bog omogućio da uživaš u svim tim stvarima i lepim životnim prilikama. Bog te mnogo voli, i zato ti uvek daje samo ono što je lepo i dobro.

Ti nekada nisi postojao. Razmisli o tome, da te nekada nije bilo, a onda si se rodio. Bog te je jednog dana stvorio.

Zato treba da budemo zahvalni Bogu za svaki trenutak u našem životu. U svemu u čemu uživamo i što volimo treba uvek da se setimo Boga i kažemo: „Bože, hvala ti za sve lepe stvari koje si mi dao.“ Ako se dogodi da zapadnemo u neku situaciju koja nam se ne sviđa, i tada treba da se obratimo Bogu, jer samo On je u stanju da nas zaštiti u svakoj nevolji.

Bog uvek čuje naše molitve i odgovara na njih, zato što On dobro zna sve naše potrebe. Na primer, dok čitaš ovu knjigu ti možda razmišljaš o nekim saznanjima koja si stekao iz nje, ali ako to ne ispričaš svojim roditeljima oni neće znati šta si razmišljao. Međutim, Bog poznaje svaku tvoju misao i može da te vidi u svakom trenutku.

Zato dobri ljudi, čak i kada su sami, nikada ne pomisle: „Sada me niko ne vidi.“ Zato oni ne čine ružne postupke. Oni znaju da ih Bog vidi i čuje, iako pored njih nikoga nema.

ZAKLJUČAK

Svrha ove knjige ogleda se u njenoj plemenitoj težnji da ti pokaže da je Bog stvorio ceo svemir, da je u Njemu uzvišeno poreklo i vrednost tvoga i života svih ljudi i ostalih bića na našoj Zemlji. Bog je stvorio ceo svemir. Međutim, neki ljudi ne žele da prihvate postojanje Boga. To je razlog njihovog stvaranja priče koja se zove teorija evolucije.

Iako smo u ovoj knjizi govorili o postojanju Boga, pokušali smo da objasnimo netačnosti koje iznosi teorija evolucije. Mi smo se bavili samo nekim pitanjima koja pokazuju neopravdanost teorije evolucije, jer do danas nije otkriven nijedan dokaz koji bi potvrdio i opravdao njeno postojanje i njenu nauku.

Sada znaš da oni koji zastupaju teoriju evolucije nisu uspeli da sruše saznanje i istinu o Bogu koji je stvorio i održava našu Zemlju i ceo svemir.

A sada, zastani i razmisli o svemu što se nalazi oko tebe. Na primer, ako vidiš neku bubicu, razmisli o tome kako je postala. Ili dok se sladiš voćem, razmisli o činjenici da mu je Bog dao privlačan izgled, ukus i miris. Kada pogledaš na nebo i vidiš Mesec i zvezde nemoj nikada da zaboraviš da ih je Bog tu postavio. On je to učinio zato što nas voli i zato što želi da živimo u lepom i dobrom životnom okruženju i svetu.

